Proletariusze wszystkich krajów, łączcie się! ★

Gazeta Białostocka

ORGAN KW POLSKIEJ ZJEDNOCZONEJ PARTII ROBOTNICZEJ

Nr 224 (1877) 20. IX. 1957 r. Cena 40 gr

Dziś zwyczajna sesja WRN

Dziś o godz. 10 w sali obrad WRN odbędzie się V zwyczajna sesja Wojewódzkiej Rady Narodowej. Porządek sesji przewiduje między innymi sprawozdanie Prezydium WRN z działalności w dziedzinie handlu i walki ze spekulacją oraz koreferat Komisji Handlu WRN. Należy przypuszczać, że to zagadnienie wywoła najgorętszą dyskusję.

Na sesji poruszona ma być również sprawa zmiany w podziale administracyjnym oraz wnioski pokontrolne przedstawione przez Pełnomocnika Ministerstwa Kontroli Państwowej na poprzedniej sesji.

Delegacja mongolska opuściła Polskę

17. IX. 1957 r. Prezes Rady Ministrów — Józef Cyrankiewicz wydał w salach Urzędu Rady Ministrów przyjęcie na cześć Prezesa Rady Ministrów Mongolskiej Republiki Ludowej — Jumżagijna Cedenbała i członków delegacji rządowej MRL.

NA ZDJĘCIU: Prezes Rady Ministrów MRL — Jumżagijn Cedenbał, I sekretarz KC PZPR — Władysław Gomułka i Prezes Rady Ministrów Józef Cyrankiewicz.

CAF — fot. Baranowski

WARSZAWA (PAP) 19. 9.

W dniu 19 bm. opuściła Warszawę udając się w drogę powrotną do kraju rządowa delegacja Mongolskiej Republiki Ludowej z prezesem Rady Ministrów MRL — **J. Cedenbałem** na czele.

Na lotnisku Okęcie członków delegacji żegnali: I Sekretarz KC PZPR — **Władysław Gomułka**, członkowie Biura Politycznego KC PZPR — prezes Rady Ministrów **Józef Cyrankiewicz**, minister Spraw Zagranicznych **Adam Rapacki**, przewodniczący Komisji Planowania przy Radzie Ministrów **Stefan Jędrychowski**, członkowie Rady Państwa, ministrowie, generalicja oraz liczne rzesze społeczeństwa stolicy.

Przed odlotem samolotu premier Cedenbał wygłosił przed mikrofonem Polskiego Radia przemówienie, które zakończył słowami: **„Do zobaczenia, drodzy towarzysze!"**

*

Po przekroczeniu granicy Polski członkowie delegacji mongolskiej przesłali depeszę do tow. Cyrankiewicza i do tow. Gomułki.

Czyżby wykrycie afery łapowniczej w Białymstoku?

Jak nam zakomunikowali funkcjonariusze pionu bezpieczeństwa Komendy Wojewódzkiej MO — w niedzielę, 15 września br. postanowieniem Prokuratury Wojewódzkiej w Białymstoku aresztowani zostali: inż. Stanisław Skupiński, kierownik działu geodezji Prezydium MRN, inż. Gabriel Konopko, zastępca architekta miejskiego Prezydium MRN i Edward Januszewicz, starszy inspektor działu geodezji Prezydium MRN.

Aresztowani pozostają pod zarzutem osiągania korzyści materialnych w związku z wykonywaniem czynności zawodowych. W. B.

Tezy

Wydziału Propagandy i Agitacji KC KPZR i Instytutu Marksizmu — Leninizmu przy KC KPZR **w 40 rocznicę Rewolucji Październikowej**

— na str. 3, 4 i 5

18. IX. 1957 r. Prezes Rady Ministrów Mongolskiej Republiki Ludowej — Jumżagijn Cedenbał zwiedził wraz z towarzyszącymi mu członkami delegacji rządowej MRL Państwową Stadninę Koni w Walewicach koło Łowicza.

NA ZDJĘCIU: pracownicy PSK witają dostojnego gościa.

CAF — fot. Baranowski

II sesja Sejmu będzie bardzo pracowita

Marszałek Sejmu-Czesław Wycech mówi przedstawicielowi AR o pracach jesiennej sesji Sejmu

— Czy w okresie przerwy między sesjami wpłynęły jakieś sprawy do Laski Marszałkowskiej?

— Jak dotąd, wpłynęły do Sejmu dwa rządowe projekty ustaw: o zasadach i trybie wywłaszczania nieruchomości oraz o zmianie właściwości w zakresie niektórych spraw z dziedziny gospodarki komunalnej.

— Jakie zagadnienia będą przypuszczalnie głównym tematem obrad Izby w okresie jesiennej sesji Sejmu?

— Na porządku obrad jesiennej sesji Sejmu znajdą się przypuszczalne:

— budżet i plan gospodarczy na rok 1958,

— projekt ustawy o powołaniu Najwyższej Izby Kontroli,

— Ordynacja Wyborcza do rad narodowych.

Rzecz oczywista, że w toku trwania sesji jesiennej stanie przed naszym parlamentem zadanie rozpatrzenia szeregu rządowych projektów ustaw — zarówno tych, które już wpłynęły, a o których wspominałem wyżej, jak i tych, które rząd złoży do Laski Marszałkowskiej. W bieżącej kadencji zerwano niemal zupełnie z szeroko stosowaną w minionym okresie praktyką zastępowania ustaw sejmowych przez dekrety Rady Państwa. Coraz częściej rząd przedstawia nowe projekty ustaw, stanowiących realizację dezyderatów wysuniętych przez komisje sejmowe. Liczyć się więc należy z tym, że — choć decentralizacja zmniejszyła poważnie ilość aktów normatywnych opracowywanych na szczeblu najwyższym — II sesja Sejmu będzie bardzo pracowita.

Szczególnie pozytywnym zjawiskiem, które warto podkreślić, jest fakt, że do rozpatrywania planu i budżetu na rok 1958 przystępujemy jeszcze w tym roku. Słusznie domagali się tego posłowie. Siłą rzeczy bowiem rozpatrywanie planu i budżetu już w toku realizacji — utrudnia Sejmowi oddziaływanie na ich kształtowanie.

— Jakie są osobiste życzenia obywatela marszałka pod adresem posłów i przyszłej pracy Sejmu?

— Wydaje mi się, że jednym z niezmiernie ważnych czynników decydujących o tym, czy i w jakim stopniu nasz Sejm spełni nadzieje, jakie pokłada w nim społeczeństwo, jest stała łączność posłów z wyborcami. Tylko wtedy posłowie będą rzeczywistymi reprezentantami społeczeństwa, gdy będą zorientowani w nastrojach społe-

Ciąg dalszy na str. 5

Mała Indianka

Niejedna dziewczynka amerykańska miałaby ochotę wystąpić w takim stroju, udając małą Indiankę, ale Cindy Lalalonde nie musi udawać — jest ona Indianką z krwi i kości. Należy do jednej z grup, które zostały przesiedlone z rezerwatu w pobliżu granicy kanadyjskiej w związku z budową drogi wodnej. Indianie ci zamieszkali wzdłuż brzegów Schoharie Creek w stanie Nowy Jork.

Fot. — CAF

ZE SPORTU

JANKOWSKI wicemistrzem Europy

WARSZAWA (PAP) 19. 9.

19 bm. w Hali Parkowej w Katowicach rozpoczęły się o godz. 17 XIII Mistrzostwa Europy w podnoszeniu ciężarów. Udział bierze w nich 42 zawodników reprezentujących 10 państw: Austrię, CSR, Danię, Finlandię, Francję, NRD, Rumunię, Węgry, ZSRR i Polskę.

W pierwszym dniu stoczyli pojedynki przedstawiciele wagi koguciej. Piękny sukces odnieśli Polacy, zdobywając 2 i 3 miejsce.

Mistrzem Europy w trójboju wagi koguciej został Wilchowski (ZSRR) — 302,5 kg (92,5; 92,5; 117,5), 2. Jankowski (Polska) — 300 kg (90; 95; 115), 3. Rusinowicz (Polska) — 290 kg (90; 87,5; 112,5).

Minister Spychalski na czele delegacji WP udał się do Chin

WARSZAWA (PAP) 19. 9.

Na zaproszenie ministra Obrony Narodowej Chińskiej Republiki Ludowej marszałka Peng-Teh-huai'a udała się 19 bm. do Chin delegacja Wojska Polskiego z ministrem Obrony Narodowej gen. broni Marianem Spychalskim na czele.

Katastrofa w doku

Podczas remontu kapitalnego krążownika Blake w suchym doku w Govan, koło Glasgow, nastąpił wybuch butli gazowej w kotłowni. Ponad półtorej godziny walczyli ratownicy o wydostanie z kotłowni trzech robotników, którzy zostali ranni w czasie wybuchu.

CAF

Perspektywy współpracy specjalistów atomowych Polski i NRD

WARSZAWA (PAP) 19. 9.

Przed kilku dniami podpisane zostało w Berlinie porozumienie o współpracy między Polską a NRD w zakresie pokojowego wykorzystania energii jądrowej. Jako załącznik do tego porozumienia — opracowano plan współpracy na najbliższy rok.

Plan ten przewiduje m. in. spotkanie przedstawicieli Instytutu Badań Jądrowych PAN i Centralnego Instytutu Fizyki Jądrowej NRD w celu omówienia interesujących obie strony zagadnień, przede wszystkim z zakresu fizyki jądrowej i energetyki.

Radzieckie okręty wojenne odwiedzą Syrię

MOSKWA (PAP) 19. 9.

Jak podaje agencja TASS, na zaproszenie rządu syryjskiego wkrótce przybędzie z wizytą przyjaźni do portu syryjskiego Latakia eskadra radzieckich okrętów wojennych, w skład której wchodzą krążownik **„ŻDANOW"** i niszczyciel **„SWOBODNYJ".**

W chwili obecnej eskadra okrętów radzieckich płynie przez Morze Śródziemne do Syrii.

Z udziałem wszystkich rodzajów broni

Manewry wojskowe na Pomorzu Zachodnim

WARSZAWA (PAP) 18. 9.

W niedzielę zakończyły się przeprowadzane na terenie Pomorza Zachodniego manewry wojskowe.

Tegoroczne manewry jesienne przeprowadzone były metodą ćwiczeń dwustronnych. **Wzięły w nich udział jednostki wszystkich rodzajów Sił Zbrojnych — wojsk lądowych, Lotnictwa, Marynarki Wojennej a także oddziały KBW.** Działania wojsk prowadzone były zgodnie z zasadami walki toczonej przy obustronnym stosowaniu nowoczesnych broni, w tym **broni atomowej.** W czasie ćwiczeń przeprowadzono również **strzelanie amunicją bojową** oraz **ostre bombardowanie lotnicze.**

Przebieg manewrów wskazuje na to, że ich zasadnicze cele, zarówno szkoleniowe jak i doświadczalne zostały osiągnięte. Wykazały one wzrost poziomu wyszkolenia i sprawności bojowej Wojska Polskiego i dostarczyły dowodów, że jest ono zdolne do wykonania zadań obrony socjalistycznej Ojczyzny, do wykonania zadań wynikających dlań z uczestnictwa naszego państwa w Pakcie Warszawskim.

Przebieg manewrów obserwowali: Przewodniczący Rady Państwa — Aleksander Zawadzki oraz członkowie Sejmowej Komisji Obrony Narodowej na czele z jej przewodniczącym Edwardem Gierkiem. Dowodem zacieśniającej się współpracy państw socjalistycznych była obecność w czasie manewrów przedstawicieli Zjednoczonego Dowództwa Sił Zbrojnych państw uczestniczących w Pakcie Warszawskim oraz przedstawicieli armii sojuszniczych i zaprzyjaźnionych.

Zwierzęta na wysokości 200 km.

LONDYN (PAP) 19. 9.

Uczeni radzieccy wysłali na specjalnej rakiecie na około 200 km w górę kilka zwierząt w celu zbadania wpływu promieni kosmicznych na żywe organizmy.

POGODA

DZIŚ — jak podaje PIHM — będzie zachmurzenie na ogół duże, miejscami opady deszczu lub mżawki, w ciągu dnia większe przejaśnienia. Temperatura maksymalna od 12 st. na wschodzie do ok. 16 st. na zachodzie.

Z wręczeniem dyplomów itd..

Zjazd pijaków w Częstochowie

CZĘSTOCHOWA (PAP) 19. 9.

W jadłodajni „Warta" w Częstochowie, prowadzonej przez miejscowe zakłady gastronomiczne, okoliczni pijacy urządzili ostatnio swój... zjazd. Odbył się on według wszelkich prawideł obowiązujących w takich okazjach. Wzięło w nim udział 60 co najtęższych konsumentów „ognistej wody". Ponieważ jadłodajnia „Warta" jest bezalkoholowa wstęp stanowiło pół litra „czystej". W czasie zjazdu nastąpiło wręczenie dyplomów trzem najbardziej „zasłużonym" członkom stowarzyszenia — Konstancjakowi, Molendzie i Ciurze. Piją tyle trwała do rana i zakończyła się burdą.

Komentarz dnia

Po Bałtyku BAŁKANY

Wszystkie prawie komentarze prasy zachodniej na temat propozycji rządu Rumuńskiej Republiki Ludowej w sprawie utworzenia unii państw bałkańskich porównują je do propozycji Polski zmierzających do uczynienia Bałtyku morzem pokoju. Istotnie, analogia jest uderzająca. I jedna i druga inicjatywa wypływa z przekonania, że jeśli trudno w obecnych warunkach myśleć o natychmiastowym utworzeniu systemu bezpieczeństwa zbiorowego w skali europejskiej, to należy zmierzać do tego celu drogą rozwiązań częściowych, drogą unormowania stosunków na północnych i południowych krańcach Europy. I jedna i druga nacechowana jest realizmem politycznym, czego wyrazem jest nie tylko opowiedzenie się za rozwiązaniami częściowymi, ale również fakt, że ani Polska ani Rumunia nie uzależnia poprawy stosunków między państwami północnej i południowej strefy Europy od ich wystąpienia z przeciwstawnych ugrupowań wojskowych. I wreszcie — jakkolwiek zarówno inicjatywa polska jak i rumuńska mogła być uprzednio przedmiotem konsultacji między państwami obozu socjalistycznego — i jedna i druga jest wyrazem aktywizacji polityki zagranicznej obydwu krajów.

Rumuńska propozycja w sprawie zwołania konferencji szefów rządów sześciu państw — Albanii, Bułgarii, Grecji, Jugosławii, Turcji i Rumunii — która mogłaby podjąć decyzje dotyczące zagadnień **„wzmocnienia pokoju na Bałkanach, nieagresji, rozwiązywania w drodze pokojowej wszelkich problemów spornych, rozwoju stosunków gospodarczych i kulturalnych"** padła na prawdziwą mozaikę paktów, jaką są obecnie Bałkany. Albania, Bułgaria i Rumunia są członkami Układu Warszawskiego; Grecja i Turcja są członkami NATO. Grecja, Turcja i Jugosławia należą do utworzonego w 1954 roku Paktu Bałkańskiego. Turcja jest jeszcze na dobitkę członkiem Paktu Bagdadzkiego. Czyż rozwój współpracy państw tej cząstkowanej strefy nie byłby szczególnie dobitnym przykładem możliwości rozwoju przyjaznych stosunków między wszystkimi państwami niezależnie od ich przynależności paktowej?

Oczywiście, trzeba się liczyć z tym, że inicjatywa rumuńska, podobnie jak polskie propozycje w sprawie Bałtyku napotka na przeszkody. Wchodzi tu przy tym w grę nie tylko nieufność między państwami Układu Warszawskiego i NATO. Oto w korespondencji z Aten francuski dziennik **„LE MONDE"** pisze, że **„należy zapytać się, czy Ateny i Ankara, nie będące w stanie zbliżyć się w ramach Paktu Bałkańskiego w 1953 roku, zgodzą się na spotkanie przy jednym stole"**. Jak łatwo się domyśleć — mowa o Cyprze.

Są jednak równocześnie pewne zaczątki współpracy między państwami bałkańskimi, że wymienimy chociażby rokowania bułgarsko-greckie, grecko-albańskie, czy pomyślny rozwój stosunków między Grecją i Jugosławią. **Być może** zaczątki te nie upoważniają do oczekiwania w obecnych warunkach od wszystkich państw bałkańskich tak pozytywnych odpowiedzi na inicjatywę rumuńską, jakiej udzielił dotąd prezydent Tito, który w pełni ją poparł jako całkowicie słuszną, oraz Bułgaria i Albania. Realistyczni zwolennicy częściowych rozwiązań zadowoliliby się z pewnością chociażby tym, aby doniosła inicjatywa Rumunii **nie pozostała** bez echa.

W. Z.

Dalsze echa deklaracji polsko-jugosłowiańskiej

„RUDE PRAVO" Stanowisko Bonn w sprawie granicy Odra-Nysa nie do utrzymania

PRAGA (PAP) 19. 9.

Centralny organ KC KPCz „Rude Pravo" zamieszcza artykuł pod tytułem „Stanowisko Bonn w sprawie granicy Odra — Nysa nie do utrzymania".

„Rude Pravo" przypomina nieprzychylną reakcję Bonn na fragment deklaracji jugosłowiańsko-polskiej dotyczący granicy na Odrze i Nysie oraz podkreśla, iż zapowiedziana została ponowna interwencja NRF w Belgradzie.

„Rude Pravo" cytuje dalej komentarz dziennika „FRANKFURTER ALLGEMEINE", który z jednej strony wyraża przekonanie, że rząd NRF pragnąłby wymienić z Polską misje handlowe ze statutem dyplomatycznym, z drugiej zaś sam domaga się nawiązania stosunków z „innymi krajami wschodnio-europejskimi i ich rządami".

Jedno jest jasne — pisze centralny organ KC KPCz. **Jeżeli rząd zachodnio-niemiecki rzeczywiście dąży do normalizacji stosunków ze wschodnimi sąsiadami Niemiec, będzie musiał również zająć bardziej realistyczne stanowisko w sprawie obecnej granicy polsko - niemieckiej. Nie może być przecież mowy o żadnych granicznych sporach między Niemiecką Republiką Federalną a Polską, ponieważ — jak wiadomo — Polska nie graniczy z NRF, lecz z Niemiecką Republiką Demokratyczną, która uznała granicę na Odrze i Nysie jako trwałą granicę pokoju i przyjaźni.**

Konferencja prasowa Bevana w Moskwie

MOSKWA (PAP) 19. 9.

W dniu 18 bm. przebywający w Moskwie wraz z małżonką przywódca lewego skrzydła Labour Party A. Bevan udzielił konferencji prasowej, w czasie której podzielił się swoimi wrażeniami z pobytu w ZSRR. Bevan oświadczył, iż odbył z przywódcami radzieckimi szereg rozmów, w trakcie których poruszane były sprawy dotyczące m. in. rozbrojenia i Bliskiego Wschodu.

Francuscy radykałowie w ZSRR

Z pobytu w ZSRR delegacji francuskiej partii radykalnej z przewodniczącym Edwardem Daladier na czele.

NA ZDJĘCIU: członkowie delegacji zwiedzają Muzeum Lenina w Gorkach.

Fot. — CAF

Manewry BUNDESWEHRY

BONN (PAP) 19. 9.

Ministerstwo Obrony NRF podało oficjalnie do wiadomości, że w dniach od 23 września do 12 października br. w Niemczech zachodnich odbędą się pierwsze jesienne manewry Bundeswehry. Manewry te zorganizowane zostaną w jedenastu różnych okręgach Niemiec zachodnich.

Telewizja w Japonii

Pionierami telewizji w Japonii byli entuzjaści sportu, którzy pragnąc uniknąć tłoku na boiskach i stadionach, zwrócili uwagę na telewizję. Telewizory pojawiły się w restauracjach, piwiarniach, herbaciarniach itp. Większość przedsiębiorstw handlowych w Tokio posiada aparaty telewizyjne, przy pomocy których przyciągają klientelę. W 1953 roku zaledwie 3.000 telewizorów znajdowało się w posiadaniu mieszkańców Japonii. Obecnie sprzedaje się 20.000 aparatów miesięcznie. Stacje nadawcze znajdują się w Tokio, Osaka, Nagoya, Fukuoka, Sendai i Hiroszimie.

W końcu przyszłego roku zostanie zbudowana w Tokio druga co do wysokości po nowojorskiej stacja telewizyjna.

NA ZDJĘCIU: niezliczone ilości aparatów telewizyjnych schodzą z taśmy montażowej...

Fot. — CAF

Po długiej dyskusji - sprawa Cypru na porządku dziennym XII sesji ONZ

NOWY JORK (PAP) 19. 9.

W dniu 18 bm. na posiedzeniu Komisji Ogólnej ONZ toczyła się ożywiona dyskusja nad porządkiem dziennym XII Sesji Zgromadzenia Ogólnego NZ.

Pierwszy zabrał głos delegat Grecji, minister Spraw Zagranicznych Averoff, który domagał się umieszczenia na porządku dziennym sesji sprawy Cypru. Opowiedział on zebranym o represjach, jakie władze brytyjskie stosują wobec mieszkańców wyspy.

Delegat W. Brytanii, minister Selvyn Lloyd sprzeciwił się stawianiu sprawy Cypru na porządku dziennym XII sesji, twierdząc, że jest to wewnętrzna sprawa imperium brytyjskiego. Stanowisko Selvyn Lloyda poparł przedstawiciel Francji — Picot i przedstawiciel Turcji — Seyfullah Esin.

Przedstawiciel Związku Radzieckiego Kuzniecow poparł wystąpienie Averoffa i domagał się umieszczenia wniosku Grecji na porządku dziennym.

Z kolei zabrał głos delegat Norwegii Lionaes, który oświadczył, iż aprobuje włączenie sprawy Cypru do porządku dziennego, jednakże nie w takim sformułowaniu, jak przedstawił to delegat grecki.

Wniosek Norwegii uchwalono 11 głosami przy 4 wstrzymujących się (ZSRR, Czechosłowacja, W. Brytania i Francja).

Następnie komisja jednomyślnie włączyła do porządku dziennego sprawę Algeru, przedłożoną przez 21 krajów Afryki i Azji.

Szef delegacji indonezyjskiej wystąpił z propozycją umieszczenia na porządku dziennym sprawy Irianu Zachodniego.

Komisja uchwaliła wniosek Indonezji 7 głosami.

Na porządku dziennym umieszczono również wniosek Indii i Pakistanu w sprawie dyskryminacji rasowej w Unii Południowo-Afrykańskiej.

Po zamachu stanu w Syjamie

• B. premier wyemigrował do Kambodży • Oficerowie tworzą nowy rząd

LONDYN (PAP) 19. 9.

Agencja Reutera donosi, że b. premier Syjamu marszałek Pibul Songgram przybył do Kambodży, której rząd udzielił mu azylu politycznego.

PARYŻ (PAP) 19. 9.

Jak donosi z Bangkoku agencja France Presse, wyżsi oficerowie armii syjamskiej przedstawili w czwartek królowi listę członków nowego rządu. Premierem tego rządu tymczasowego zostanie prawdopodobnie b. minister Spraw Zagranicznych płk. Vorakarn Bunchal. Nowy rząd ma być zatwierdzony przez kadłubowe „Tymczasowe Zgromadzenie Narodowe", składające się ze 123 posłów mianowanych przez króla.

Poważny stan zdrowia króla Norwegii

LONDYN (PAP) 19. 9.

Korespondenci dzienników londyńskich donoszą z Oslo, że stan zdrowia króla Hakona VII uległ poważnemu pogorszeniu. Dziennik „Daily Mail" informuje, że życie króla jest zagrożone.

Król Haakon VII skończył niedawno 85 lat. Od przeszło dwóch lat nie bierze on aktywnego udziału w życiu państwowym z powodu złego stanu zdrowia. W 1955 r. uległ on wypadkowi powikłanego złamania nogi.

Król Haakon VII wstąpił na tron norweski w 1905 r.

Samoloty brytyjskie wznowiły ataki na Jemen

KAIR (PAP) 19. 9.

Przedstawiciel poselstwa Jemenu w Kairze oświadczył ostatnio, że poselstwo otrzymało od króla Jemenu Ahmada depeszę, która donosi, iż samoloty angielskie wznowiły naloty na południowe okręgi Jemenu i zbombardowały kilka miejscowości.

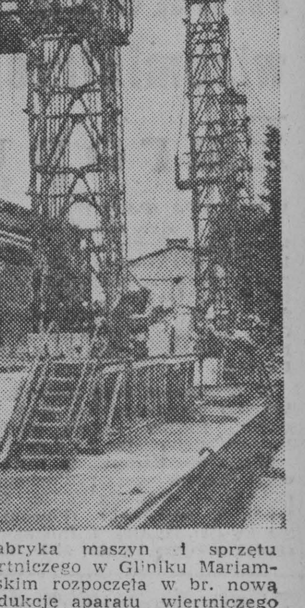
Nowa symfonia Szostakowicza

MOSKWA (PAP) 19. 9.

Wybitny kompozytor radziecki Dymitr Szostakowicz zakończył pracę nad XI symfonią. Utwór poświęcony jest rewolucyjnym wydarzeniom 1905 roku. Do symfonii Szostakowicz wplótł melodie starych pieśni rewolucyjnych, a m. in. „Warszawianki".

Pierwsze publiczne wykonanie XI symfonii Szostakowicza odbędzie się w dniach obchodów czterdziestej rocznicy rewolucji październikowej.

Dla kraju i na eksport

Fabryka maszyn i sprzętu wiertniczego w Gliniku Mariampolskim rozpoczęła w br. nową produkcję aparatu wiertniczego OP 1200, dzięki któremu możemy osiągnąć głębokość wierceń 1200 m. Zakłady produkują również koronki wiertnicze i aparaty rdzeniowe m. in. eksportowane do Czechosłowacji.

Z inicjatywy rady robotniczej Fabryka Maszyn i Sprzętu Wiertniczego w Gliniku przystąpiła do wytwarzania w ramach produkcji ubocznej cegiełek, których dotkliwy brak odczuwa się na rynku. Na IV kwartał br. zakład przyjął zamówienie wykonania mostu 140-tonowego dla Chińskiej Republiki Ludowej. Za I półrocze plan produkcji wykonano w 106.7 proc.

NA ZDJĘCIU: montaż aparatów wiertniczych OP 1200.

CAF — fot. Szyperko

Naukowcy polscy jadą do Jugosławii

Polsko - jugosłowiańska współpraca naukowa rozwija się w ostatnim okresie coraz lepiej, choć dotychczas opierała się raczej na indywidualnych kontaktach naukowców, wyjeżdżających na osobiste zaproszenia. W najbliższych dniach na zaproszenie rektora Uniwersytetu w Belgradzie odwiedzi Jugosławię rektor Uniwersytetu Warszawskiego, prof. Stanisław Turski, który zaprosi rektora Uniwersytetu Belgradzkiego, aby odwiedził Uniwersytet Warszawski. Wkrótce także nastąpi wyjazd na krótki pobyt do Jugosławii cenionego zoologa polskiego, prof. Zdzisława Raabe. W październiku w **ramach wymiany bezdewizowej** wyjeżdża do Jugosławii pięciu aspirantów polskich, stypendystów ministerstwa szkolnictwa wyższego. Zarówno nasi młodzi naukowcy, jak i przyjeżdżający do nas Jugosłowianie reprezentują nauki filozoficzne.

Współpraca naukowa zostanie prawdopodobnie ujęta w ramy bardziej regularne. W połowie listopada wyjedzie do Jugosławii pod przewodnictwem wiceministra Eugenii Krassowskiej pierwsza oficjalna delegacja naukowców polskich, w której skład wejdą czterej rektorzy poszczególnych typów polskich uczelni.

Celem wyjazdu będzie przede wszystkim zapoznanie się z organizacją szkolnictwa wyższego w Jugosławii oraz ustalenie warunków dalszej współpracy. Przy rozmowach na ten temat delegacja polska interesować będzie możliwość wymiany samodzielnych pracowników nauki, młodych naukowców, aspirantów oraz absolwentów wysłanych na staże naukowe i na specjalizację. Delegacja zapozna się wstępnie z warunkami realizacji umowy kulturalnej w tej dziedzinie i nawiąże kontakty z poszczególnymi zespołami katedr naukowych.

Z dotychczas przeprowadzanych rozmów wynika, że Jugosławia zainteresowana jest w dalszym rozszerzeniu wymiany naukowców. Obok filologii w grę wchodzą jeszcze takie dyscypliny, jak chemia, fizyka, budownictwo okrętowe i inne.

PRZED 40 ROCZNICĄ Wielkiej Socjalistycznej Rewolucji Październikowej

Tezy Wydziału Propagandy i Agitacji KC KPZR i Instytutu Marksizmu — Leninizmu przy KC KPZR

MOSKWA (PAP)

Jak już donosiliśmy, w dniu 15 bm. „Prawda" opublikowała tezy — „W związku z 40 rocznicą Wielkiej Socjalistycznej Rewolucji Październikowej (1917—1957)". Tezy opracowane zostały przez Wydział Propagandy i Agitacji KC KPZR i Instytut Marksizmu-Leninizmu przy KC KPZR.

Dokument ten składa się ze wstępu i siedmiu następujących rozdziałów: „Zwycięstwo Wielkiej Socjalistycznej Rewolucji Październikowej i ugruntowanie dyktatury proletariatu w ZSRR", „Zbudowanie socjalizmu w ZSRR — głównym wynikiem Rewolucji Październikowej", „Bohaterski wysiłek narodu radzieckiego w Wielkiej Wojnie Narodowej", „Wyniki budownictwa socjalistycznego w ostatnim okresie i zadania narodu radzieckiego w walce o komunizm", „Partia komunistyczna — wodzem, inspiratorem i organizatorem zwycięstw narodu radzieckiego", „Polityka zagraniczna Związku Radzieckiego i walka narodu o pokój" oraz „Wpływ Wielkiej Socjalistycznej Rewolucji Październikowej na losy ludzkości".

We wstępnej części tez podkreśla się historyczną rolę Wielkiej Socjalistycznej Rewolucji Październikowej. Wielka Socjalistyczna Rewolucja Październikowa — stwierdzają tezy — zadała ostateczny kłam reakcyjnej legendzie, jakoby masy ludowe nie były zdolne do rządzenia państwem. 40 lat istnienia państwa radzieckiego dowiodło, że masy pracujące są nie tylko zdolne do zniszczenia starego, zmurszałego ustroju społecznego, ale także do zbudowania nowego, socjalistycznego systemu państwowego i społecznego, do przezwyciężenia w krótkim okresie historycznym zacofania techniczno-gospodarczego i stworzenia wysoko rozwiniętej gospodarki, umocnienia rozwoju wyższej formy demokracji — demokracji socjalistycznej, ustanowienia nie spotykanych dotychczas stosunków przyjaźni i braterstwa między różnymi narodami, przebudzenia milionów ludzi do świadomej, twórczej działalności o epokowym znaczeniu.

Dlatego też Rewolucja Październikowa jest co do swego charakteru i swoich celów rewolucją prawdziwie ludową i największą ze wszystkich rewolucji, jakie zna historia.

Zwycięstwo Wielkiej Socjalistycznej Rewolucji Październikowej i ugruntowanie dyktatury proletariatu w ZSRR

Wskutek nierównomiernego rozwoju gospodarczego i politycznego krajów kapitalistycznych w epoce imperializmu — czytamy w rozdziale pierwszym tez — dojrzewanie warunków do rewolucji proletariackich w różnych krajach odbywa się nierównomiernie.

Na początku XX wieku punktem węzłowym wszystkich sprzeczności imperializmu i najsłabszym jego ogniwem okazała się Rosja. Połączenie wszystkich form ucisku — kapitalistycznego, obszarniczego, narodowego — z policyjnym despotyzmem samowładztwa czyniło sytuację mas ludowych nie do zniesienia i nadawało klasowym sprzecznościom w Rosji szczególnie ostry charakter. Na początku XX wieku Rosja stała się ośrodkiem międzynarodowego ruchu rewolucyjnego.

Dwie rewolucje — głoszą następnie tezy — rewolucja 1905—1907 i rewolucja lutowa 1917 roku wstrząsnęły podstawami caratu. W lutym 1917 roku obalony został despotyzm carski.

W okresie między rewolucją burżuazyjno-demokratyczną i rewolucją socjalistyczną programem walki partii były znane Kwietniowe tezy Lenina. Dążąc do uniknięcia niepotrzebnych trudności i ofiar, opierając się na woli i poparciu mas, partia wystąpiła na rzecz pokojowego rozwoju rewolucji.

W odpowiedzi na słuszne postulaty mas pracujących, rząd kapitalistów i obszarników wzmagał represje wobec ludu.

Kapitaliści i obszarnicy w celu utrzymania swego panowania gotowi byli sprzedać ojczyznę imperialistom zagranicznym i usiłowali zdławić rewolucję przy pomocy wojsk obcych. Kontrrewolucjoniści i zdrajcy ojczyzny w spisku z imperializmem niemieckim przygotowywali oddanie Piotrogrodu niemieckim wojskom kaizerowskim, aby rozgromić klasę robotniczą i zdławić rewolucję.

Masy pracujące zdecydowanie przeszły na stronę bolszewików jako jedynych wyrazicieli interesów ludu.

25 października 1917 roku robotnicy i żołnierze Piotrogrodu obalili burżuazyjny Rząd Tymczasowy. Drugi ogólnorosyjski zjazd Rad reprezentujący awangardę proletariuszy i najbardziej rewolucyjną część chłopstwa proklamował przejście całej władzy państwowej w ręce Rad i utworzył Rząd Robotniczo-Chłopski z W. I. Leninem na czele.

W wyniku zwycięstwa Socjalistycznej Rewolucji Październikowej powstała w naszym kraju dyktatura klasy robotniczej.

Olbrzymie rewolucjonizujące oddziaływanie pierwszej na świecie republiki robotników i chłopów wywołało strach i gniew wśród imperialistów wszystkich krajów. Imperialiści z kołami rządzącymi Anglii, USA i Francji na czele starając się zdławić młodą republikę Rad, organizowali pochody wojskowe przeciwko naszemu krajowi. Ze wszystkich stron — z północy i południa, ze wschodu i z zachodu — na jej terytorium rzuciły się wojska interwentów i białogwardzistów. Rosja radziecka znalazła się w ognistym pierścieniu frontów.

Wszystkie próby imperialistów dążące do zlikwidowania „rosyjskiej wyrwy" i zdławienia młodej Republiki Radzieckiej spotkały się ze zdecydowanym oporem klasy robotniczej za granicą. W latach obcej interwencji wojskowej i wojny domowej rozwinął się w krajach kapitalistycznych ruch na rzecz narodu radzieckiego, tworzyły się komitety działania pod hasłem „Ręce precz od Rosji!". W wojskach interwentów coraz silniej rozbrzmiewały postulaty powrotu do kraju, mnożyły się fakty odmawiania walki przeciwko Rosji radzieckiej. Marynarze francuscy na Morzu Czarnym zorganizowali powstanie przeciwko interwencji. **Po stronie wojsk radzieckich walczyły bataliony międzynarodowe, w których znajdowali się Chińczycy, Węgrzy, Polacy, Jugosłowianie, Finowie i inni rewolucjoniści zagraniczni.** Pod wpływem Wielkiej Socjalistycznej Rewolucji Październikowej w styczniu 1918 roku rozpoczęła się rewolucja robotnicza w Finlandii, w listopadzie 1918 roku — rewolucja w Niemczech, w marcu 1919 roku odbyła się rewolucja proletariacka na Węgrzech, w kwietniu 1919 roku proklamowana została Republika Radziecka w Bawarii. Wszystkie te wystąpienia rewolucyjne udzieliły poważnego poparcia młodej Republice Radzieckiej w Rosji. Robotnicy wszystkich krajów uważali za swą żywotną sprawę, za swój międzynarodowy obowiązek w walce przeciwko kapitałowi obronę rosyjskiej rewolucji. Ujawniła się w tym wyraźnie siła i skuteczność internacjonalizmu proletariackiego.

Zbudowanie socjalizmu w ZSRR — głównym wynikiem Rewolucji Październikowej

Historia — stwierdzają dalej tezy — powierzyła bohaterskiej klasie robotniczej i chłopstwu pracującemu Rosji wielką misję — zbudowania pierwszego na świecie społeczeństwa socjalistycznego.

Naród radziecki nie mając przed sobą żadnych wzorów, nie obawiając się wyrzeczeń i trudności, odważnie szedł niezbadanymi drogami historycznego tworzenia nowego życia. I utorował on pionierską drogę ku szczęśliwemu jutru całej ludzkości pokazując całemu światu, że w konkretnym historycznym doświadczeniu socjalistycznego budownictwa w ZSRR zawarte są niektóre wspólne dla wszystkich krajów cechy i prawa zwycięskiej rewolucji socjalistycznej i budowy nowego społeczeństwa socjalistycznego.

Program budowy socjalizmu opracował naukowo wódz partii i narodu W. I. Lenin. Nauka leninowska o możliwości zwycięstwa socjalizmu początkowo w niewielu lub nawet w jednym poszczególnym kraju stanowiła teoretyczny fundament tego programu.

Leninowski plan socjalistycznej przebudowy Rosji przewidywał likwidację jej techniczno-ekonomicznego zacofania, stworzenie ekonomiki socjalistycznej, najbardziej przodującej bazy materialno-technicznej nowego społeczeństwa, przekształcenie kraju w potężne mocarstwo przemysłowe i na podstawie wzrostu wszystkich gałęzi gospodarki zapewnienie wysokiego poziomu życia ludności. Trzonem tego planu była idea socjalistycznego uprzemysłowienia, albowiem tylko na podstawie rozwoju przemysłu ciężkiego, zwłaszcza przemysłu budowy maszyn, możliwa była reorganizacja wszystkich gałęzi gospodarki narodowej, w tym również gospodarki rolnej, zapewnienie krajom zdolności obronnej, zbudowanie socjalizmu. Szczególne znaczenie przypisywał Lenin sprawie elektryfikacji kraju.

Mimo że imperialiści — czytamy w dalszym ciągu w tezach — ponieśli klęskę wojskową i moralno-polityczną w bandyckiej wojnie z pierwszym na świecie państwem socjalistycznym mas pracujących, udało im się wyrządzić gospodarce narodowej naszego kraju tak ciężkie szkody, że cofnęły i tak zacofaną jego gospodarkę o dziesięciolecia wstecz.

Naród radziecki mógł liczyć tylko na siebie, na swoje siły i środki, aby w krótkim okresie pokonać niesłychane trudności gospodarczego upadku i ruiny, pokonać nędzę, głód i utorować drogę do socjalizmu.

Wreszcie niezbędne było złamanie zaciekłego oporu wrogich kierunków i ugrupowań w łonie partii — trockistów, bucharinowców, nacjonalistów reprezentujących zamaskowaną agenturę rozbitych w kraju klas wyzyskiwaczy. Wszystkie te antypartyjne ugrupowania występowały przeciwko linii generalnej partii — zbudowania socjalizmu w ZSRR, siały nieufność w możliwość zwycięstwa socjalizmu w naszym kraju i w istocie rzeczy dążyły do restauracji kapitalizmu. **Komitet Centralny partii pod kierownictwem** W. I. Lenina, a po jego śmierci pod kierownictwem J. Stalina, rozgromił wszystkie ugrupowania antypartyjne, zespolił partię w wielką jak monolit siłę, która zdecydowanie pokonując trudności poprowadziła kraj leninowską drogą budownictwa socjalistycznego.

Partia komunistyczna wyzwoliła i skierowała ku jednemu celowi potężną energię twórczą mas pracujących. **Ludzie radzieccy świadomie godzili się na ofiary, na poważne ograniczenie swoich potrzeb materialnych i kulturalnych wiedząc, że nie mają innej możliwości, aby w krótkim okresie przekształcić swoją ojczyznę w kraj pierwszorzędnego przemysłu socjalistycznego i wielkiego zmechanizowanego rolnictwa socjalistycznego.**

Przewaga radzieckiego socjalistycznego systemu gospodarczego — stwierdzają tezy — jego wielka siła żywotna ujawniła się w tym okresie niezwykle wyraźnie. Związek Radziecki wywierał na cały świat coraz większy wpływ bujnym wzrostem swojej gospodarki.

Zbudowanie socjalizmu — głoszą następnie tezy — to dla naszego narodu główny wynik Wielkiej Socjalistycznej Rewolucji Październikowej.

Zwycięstwo socjalizmu przeobraziło oblicze kraju, zmieniło jego gospodarkę, kulturę i warunki bytu, doprowadziło do stworzenia nowych stosunków między klasami i narodowościami. Zniesienie prywatnej własności środków produkcji i zastąpienie jej przez społeczną własność socjalistyczną całkowicie zniosło wyzysk człowieka przez człowieka oraz przyczyny ten wyzysk rodzące. Po raz pierwszy od wielu wieków wytwórcy dóbr materialnych, masy pracujące uzyskały możność pracowania nie na wyzyskiwaczy, lecz na siebie, na swoje społeczeństwo socjalistyczne. Po wielu wiekach ujarzmienia gospodarczego, społecznego i narodowego większości narodów przez mniejszość wyzyskiwaczy — władcą życia stała się praca i ludzie pracy — robotnicy, chłopi i inteligencja ludowa.

Ideologowie burżuazji żywili nadzieję, że budownictwo socjalizmu skończy się niepowodzeniem wskutek „odwiecznej" natury człowieka, który jakoby ze względu na swoją indywidualność jest wrogiem kolektywnych form życia. Burżuazja i jej filozofowie negowali możliwość stworzenia nowej moralności socjalistycznej opartej na współpracy i pomocy wzajemnej ludzi wolnych od wyzysku. Rzeczywistość obaliła te złośliwe insynuacje obrońców starego ustroju.

Pokojowe budownictwo socjalistyczne w ZSRR zostało przerwane przez zdradziecką napaść wojskową imperialistycznych Niemiec faszystowskich, opierających się na potencjale militarnym prawie całej okupowanej Europy. **Wojna wyrządziła naszemu narodowi szkody nie do opisania, lecz równocześnie potwierdziła trwałość i niezwyciężoność nowego społeczeństwa socjalistycznego stworzonego w ZSRR, niezłomną siłę ducha nowego człowieka zrodzonego przez socjalizm i wychowanego przez partię komunistyczną.**

Bohaterski wysiłek narodu radzieckiego w Wielkiej Wojnie Narodowej

W rozdziale III opisującym bohaterskie czyny narodu radzieckiego w okresie Wielkiej Wojny Narodowej czytamy:

Drugą wojnę światową rozpoczął faszyzm niemiecki, ale był on tylko najbardziej okrutnym i zbójeckim oddziałem imperializmu światowego, który jako system społeczny ponosi odpowiedzialność za śmierć podczas wojny dziesiątków milionów ludzi, za bezgraniczne cierpienia setek milionów ludzi pracy, za ich łzy i krew, za zniszczenia olbrzymich wartości materialnych i kulturalnych, stworzonych pracą wielu pokoleń.

Właśnie imperialiści USA, Anglii i Francji, wbrew interesom swych narodów wydali wiele miliardów dolarów, by pomóc monopolistom niemieckim wyhodować hitleryzm, uzbroić hordy faszystowskie.

Tezy wskazują dalej, że właśnie dzięki temu, iż pod kierownictwem partii w niezwykle krótkim czasie zrealizowane zostało uprzemysłowienie kraju, kolektywizacja rolnictwa i rewolucja kulturalna, Związek Radziecki zdolny był stawić opór Niemcom faszystowskim i ich sojusznikom.

USA i Anglia — wskazują tezy — zawarły z naszym krajem porozumienie w sprawie wspólnych działań w wojnie przeciw Niemcom. Zobowiązały się one przede wszystkim już w roku 1942 do otwarcia w Europie zachodniej drugiego frontu przeciwko wojskom niemiecko-faszystowskim. Gdyby te zobowiązania zostały wykonane, to wojna zakończyłaby się znacznie wcześniej, uratowano by życie milionów ludzi i ogromne bogactwa materialne i kulturalne. Jednak nie idąc za przykładem Związku Radzieckiego, który w najtrudniejszych warunkach czynił wszystko co było w jego mocy, w celu ułatwienia działań sojuszników i przyspieszenia zwycięstwa — rządy USA i Anglii odwlekały pod różnymi pretekstami otwarcie drugiego frontu.

Gdy stało się jasne, że Armia Radziecka może sama zdruzgotać Niemcy faszystowskie i przynieść wolność ujarzmionym narodom Europy, USA i Anglia w czerwcu 1944 r. wysadziły swe wojska we Francji. Jednak również potem imperialiści amerykańscy i angielscy troszczyli się bardziej nie o ofensywę na Niemcy z Zachodu, lecz o przedarcie się na Bałkany, gdzie narody Jugosławii i innych krajów bałkańskich opierając się o zwycięstwa radzieckich sił zbrojnych toczyły pomyślną walkę z faszystami i ich zausznikami. Taka taktyka naszych sojuszników doprowadziła do tego, że dowództwo niemieckie nie wycofując wojsk z frontu radzieckiego było w stanie w końcu grudnia 1944 r. stosunkowo słabymi siłami przerwać front angielsko-amerykański w rejonie Ardenów i zagrozić ich wojskom klęską. W tym czasie premier Anglii Churchill zwrócił się z alarmującym pismem do szefa rządu radzieckiego J. W. Stalina, w którym prosił o podjęcie nowej ofensywy na froncie radziecko-niemieckim w celu złagodzenia ciężkiej sytuacji wojsk angielsko-amerykańskich.

Mimo iż Armia Radziecka dopiero co zakończyła wielką ofensywę zimową, a pogoda na froncie była bardzo nieodpowiednia, J. W. Stalin poinformował nazajutrz 7 stycznia 1945 r., że uwzględniając sytuację sojuszników na froncie Zachodnim naczelne dowództwo postanowiło zakończyć w przyspieszonym tempie przygotowania i nie licząc się z pogodą rozpocząć na wielką skalę działania ofensywne przeciwko Niemcom na całym froncie Centralnym najpóźniej w drugiej połowie stycznia. Już po dwóch tygodniach wojska radzieckie rozpoczęły ofensywę od Karpat do Morza Bałtyckiego i zmusiły dowództwo niemieckie do wycofania części wojsk z Zachodu, aby uratować swój front Wschodni od klęski.

23 lutego 1945 r. Churchill pisał do Stalina: „Armia Czerwona obchodzi 27 rocznicę swego powstania pod znakiem triumfu, który wywołał bezgraniczny zachwyt jej sojuszników i który zdecydował o losie militaryzmu niemieckiego. Przyszłe pokolenia uznają swój dług wobec Armii Czerwonej równie bezwzględnie, jak czynimy to my, którzy doczekaliśmy się tego, że jesteśmy świadkami tych wspaniałych zwycięstw".

Żołnierze i narody Ameryki i Anglii z zachwytem śledzili ostatnią decydującą ofensywę Armii Radzieckiej, która wespół z działaniami wojsk USA i Anglii zmusiła Niemcy faszystowskie do bezwarunkowej kapitulacji. Wspólnymi siłami sojuszników zostały wkrótce rozgromione również siły zbrojne Japonii imperialistycznej.

...Inspiratorem i organizatorem zwycięstwa nad Niemcami faszystowskimi i imperialistyczną Japonią była Komunistyczna Partia Związku Radzieckiego. Partia skierowała na front miliony najlepszych swoich synów. Porywali oni żołnierzy radzieckich swym bezgranicznie ofiarnym wykonaniem obowiązku żołnierskiego, byli sercem oddziałów i jednostek bojowych. Wzrósł niezwykle autorytet komunistów. Żołnierze Armii Radzieckiej uważali za wielki zaszczyt iść do boju, jako członkowie partii. Mimo wielkich strat na froncie szeregi partii w okresie wojny zwiększyły się o 1.600 tys. osób.

W ciągu całego okresu trwania wojny partia wyjaśniała jej sprawiedliwy charakter i szlachetne cele, jednoczyła i kierowała wysiłkami całego narodu. Dzięki kierownictwu partii komunistycznej i jej Komitetu Centralnego naród radziecki odniósł w wojnie zwycięstwo.

Ludzkość nigdy nie zapomni wielkiego bohaterstwa na polach walki i w pracy narodu radzieckiego i jego sił zbrojnych w czasie Wojny Narodowej — wojny przeciwko faszyzmowi. Wraz z wojskami radzieckimi toczyły nieugiętą walkę z najeźdźcami niemiecko-faszystowskimi oddziały czechosłowackie i polskie, wojska partyzanckie jugosłowiańskie i albańskie, a następnie także dywizje rumuńskie i bułgarskie. Ich braterstwo broni przypieczętowane zostało krwią wspólnie przelaną we wspólnej walce. Poważny wkład w dzieło rozgromienia Niemiec faszystowskich wniosły narody Francji, Anglii, USA i innych krajów koalicji antyhitlerowskiej.

Zwycięski wynik Wielkiej Wojny Narodowej oznaczał całkowite rozbicie drugiego najazdu militarnego imperialistów na naszą ojczyznę; miał on głęboki wpływ na dalszy bieg rozwoju historycznego; pod względem swych następstw zwycięstwo to nie ma precedensu we wszystkich wojnach wyzwoleńczych przeszłości. W wyniku rozgromienia faszyzmu niemieckiego i imperializmu japońskiego niezmiernie wzrósł autorytet Związku Radzieckiego i jego rola w rozwiązywaniu problemów międzynarodowych.

Rozgromienie sił reakcyjnych które popierały okupantów hitlerowskich, stworzyło warunki do ustalenia ustroju ludowo-demokratycznego w szeregu krajów, miało potężny wpływ na rozwój walki narodowo-wyzwoleńczej narodów kolonialnych. W rezul-

★ Ciąg dalszy na str. 4

PRZED 40 ROCZNICĄ Wielkiej Socjalistycznej Rewolucji Październikowej

Tezy Wydziału Propagandy i Agitacji KC KPZR i Instytutu Marksizmu — Leninizmu przy KC KPZR

★ Ciąg dalszy ze str. 3

tacie znacznie wzrosły i okrzepły siły socjalizmu i demokracji, skurczyły się i osłabły pozycje imperializmu i reakcji.

Wyniki budownictwa socjalistycznego w ostatnim okresie i zadania narodu radzieckiego w walce o komunizm

W końcu pierwszego dziesięciolecia powojennego, w roku 1956 produkcja przemysłowa ZSRR była 3,5 raza większa niż w roku 1940. Globalna produkcja przemysłowa w roku 1957 przekracza poziom 1913 r. 33 razy. Produkcja środków wytwarzania zwiększyła się w porównaniu z rokiem 1913 74-krotnie. Szczególnie szybkie jest tempo rozwoju radzieckiego przemysłu budowy maszyn i hutnictwa metali, których produkcja zwiększy się w roku bieżącym w porównaniu z 1913 r. 200-krotnie. W rezultacie prymatu rozwoju przemysłu ciężkiego ciężar gatunkowy produkcji środków produkcji w globalnej produkcji przemysłowej wynosił w roku 1956 przeszło 70 proc. wobec 33 proc. w roku 1913. Na tej podstawie powstały możliwości równoczesnego rozwoju produkcji artykułów powszechnego użytku. W roku 1957 w porównaniu z rokiem 1913 produkcja artykułów powszechnego użytku zwiększy się w ZSRR 13-krotnie.

W sposób zasadniczy zmieniło się rolnictwo radzieckie. Zamiast 25 milionów drobnych gospodarstw chłopskich, które były w ZSRR przed kolektywizacją, istnieją obecnie wielkie gospodarstwa zespołowe wyposażone w nowoczesną technikę. Z początkiem roku 1957 rolnictwo ZSRR liczyło 1.577 tys. traktorów (w przeliczeniu na 15 KM), 385 tys. kombajnów zbożowych, 631 tys. samochodów ciężarowych i miliony innych maszyn rolniczych.

W Związku Radzieckim czynna jest od roku 1954 pierwsza w świecie elektrownia atomowa, w chwili obecnej jest w toku budowa nowych elektrowni atomowych. Zbudowano najpotężniejszy w świecie akcelerator. Wielką zdobyczą nauki i techniki radzieckiej jest stworzenie międzykontynentalnych pocisków balistycznych oraz środków zapewniających ich wypuszczanie.

W światowej produkcji przemysłowej udział Związku Radzieckiego wzrósł z 2—3 proc. w roku 1917 do około 1/5 w chwili obecnej. ZSRR zajął pod względem rozmiaru produkcji przemysłowej pierwsze miejsce w Europie i drugie w świecie.

Podczas gdy w roku 1913 na jednego mieszkańca w ZSRR przypadało 13—14 razy mniej produkcji przemysłowej niż w USA to w roku 1937 — 6,5 raza mniej, a w chwili obecnej 2,6 raza mniej niż w USA. Tym samym pozostawanie w tyle naszego kraju za USA pod względem produkcji przemysłowej na jednego mieszkańca zmniejszyło się w latach władzy radzieckiej pięciokrotnie.

Socjalizm — stwierdzają tezy — zapewniając coraz to większe zaspokojenie rosnących potrzeb obywateli nie jest jednak jeszcze wolny od przeżytków przeszłości. Socjalistyczne siły produkcyjne i wydajność pracy nie są jeszcze tak wysokie aby powstała obfitość dóbr materialnych, i aby społeczeństwo mogło zrealizować zasady komunizmu. Istnieją jeszcze pewne sprzeczności między rosnącymi potrzebami ludności, a osiągniętymi możliwościami ich zaspokojenia. Sprzeczności te są rozwiązywane i będą rozwiązywane drogą nieustannego rozwoju i doskonalenia bazy materialno-technicznej komunizmu.

W warunkach socjalizmu odbywa się proces reedukacji ludzi, przyzwyczajania wszystkich obywateli do pracy, do twórczej, koleżeńskiej, zespołowej pracy, wyzwalania ich od poglądów i nawyków zaszczepionych im przez ustrój wyzysku, wyzwalania ich od przeżytków kapitalizmu. W ten sposób **praca, która w warunkach pełnego komunizmu stanie się dla wszystkich ludzi nie tylko obowiązkiem, lecz pierwszą potrzebą będzie dawać zadowolenie, w warunkach socjalizmu pozostaje jeszcze przede wszystkim źródłem zdobywania środków do życia.** W warunkach socjalizmu produkt pracy dzieli się nie według potrzeb, lecz według ilości i jakości pracy, którą każdy poszczególny człowiek oddaje społeczeństwu.

Społeczeństwo radzieckie ma na bazie socjalizmu wszystkie warunki do pomyślnego marszu naprzód do komunizmu.

Przed narodem radzieckim staje w całej rozciągłości doniosłe zadanie stworzenia materialno-technicznej bazy komunizmu, zadanie doścignięcia i prześcignięcia w historycznie krótkim okresie najbardziej rozwiniętych krajów kapitalizmu pod względem produkcji na głowę ludności.

Doniosłym etapem w walce o rozwiązanie tego zadania był XX Zjazd KPZR. Zjazd dał głęboką analizę sytuacji międzynarodowej i wewnętrznej. W sposób twórczy postawił i rozwiązał szereg ważnych problemów nauki marksistowsko-leninowskiej mających pierwszorzędne znaczenie dla zrozumienia dróg i perspektyw rozwoju społeczeństwa na obecnym etapie.

Uchwały Zjazdu zawierają konkretny program budownictwa komunistycznego na danym etapie.

Wyjątkowe znaczenie dla pomyślnej realizacji uchwał XX Zjazdu KPZR dla konsekwentnego posuwania się ZSRR naprzód do komunizmu ma dokonywana przez partię i rząd gruntowna przebudowa zarządu przemysłem i budownictwem. Reorganizacja ta jest dalszym twórczym krokiem w rozwoju leninowskiej zasady centralizmu demokratycznego w zarządzaniu gospodarką.

Po omówieniu poczynań i zmian w zakresie rolnictwa dokonanych w ciągu ostatnich lat (m. in. zagospodarowanie ziem nowych) tezy stwierdzają:

Wiadomo, że głównym źródłem zwiększenia produkcji przemysłowej i rolnej oraz podniesienia stopy życiowej jest wzrost wydajności pracy. Zwiększenie wydajności pracy w przemyśle przewidziane w 6 planie pięcioletnim wynosi co najmniej 50 proc., a obniżenie kosztów produkcji — co najmniej 17 proc. Wszystko to da możność podniesienia realnych płac robotników i pracowników umysłowych o około 30 proc., a dochodów pieniężnych i w naturze kołchoźników — o co najmniej 40 proc.

Jednym z naczelnych zadań — czytamy dalej — jest usunięcie deficytu mieszkaniowego w ciągu najbliższych 10—12 lat.

W następnej części tezy charakteryzują istotę i funkcjonowanie demokracji radzieckiej podkreślając m. in. rolę krytyki i samokrytyki.

Partia komunistyczna - wodzem inspiratorem i organizatorem zwycięstw narodu radzieckiego

W rozdziale piątym poświęconym roli partii komunistycznej tezy podkreślają, że **decydującym warunkiem wykonania przez klasę robotniczą jej historycznej misji — obalenia kapitalizmu i utworzenia nowego społeczeństwa komunistycznego — jest kierownicza rola jej awangardy — partii komunistycznej.**

Bez partii jednoczącej w swych szeregach wszystko, co jest najbardziej przodujące, odważne, bohaterskie i ofiarne w klasie robotniczej i w narodzie, bez partii silnej dzięki swej teorii marksistowsko-leninowskiej, spiżowej jedności swych szeregów, najściślejszej, nierozerwalnej więzi z najszerszymi masami ludu pracującego, klasa robotnicza nie może zwyciężyć.

Leninizm uczy: Im bardziej skomplikowane, im trudniejsze i wspanialsze są zadania, które należy rozwiązać, im głębiej sięga przewrót rewolucyjny, tym większe masy ludowe trzeba rozkołysać, wprawić w ruch, zorganizować, natchnąć i skierować ich wolę w kierunku zwycięstwa.

Historyczne doświadczenie budowy socjalizmu w ZSRR uczy, że zbudowanie i rozwój społeczeństwa socjalistycznego jest skomplikowanym procesem związanym z pokonywaniem licznych trudności, przeciwieństw, oporu ze strony obalonych klas, z przezwyciężaniem starych nawyków, obyczajów, drobnomieszczańskich i burżuazyjnych tendencji antysocjalistycznych.

Tylko dlatego, że istniała zahartowana w bojach awangarda proletariatu — partia komunistyczna, zdolna śmiało patrzeć naprzód, rozumieć i stosować prawa budowy i rozwoju nowego społeczeństwa właściwie i w sposób naukowy, naród radziecki był w stanie pokonać olbrzymie trudności na swej drodze, odnosząc zwycięstwo.

W chwili obecnej w warunkach zakończenia budowy socjalizmu i stopniowego przechodzenia od socjalizmu do komunizmu, partia komunistyczna skupia, organizuje, wychowuje, inspiruje naród radziecki, prowadzi go naprzód do nowych zwycięstw. Partia komunistyczna jest duszą całej twórczej działalności narodu, wielkim architektem społeczeństwa komunistycznego. **Dlatego też ten, kto świadomie bądź nieświadomie usiłuje osłabić kierowniczą rolę partii komunistycznej w tej czy innej dziedzinie — jest pomocnikiem wrogów komunizmu.**

Ideologiczna i organizacyjna jedność jest najdonioślejszym warunkiem pomyślnej działalności partii komunistycznej w kierowaniu masami ludowymi. **Na przestrzeni całej swej wieloletniej historii Komunistyczna Partia Związku Radzieckiego prowadziła walkę o jedność, przeciwko działalności frakcyjnej grup i prądów antymarksistowskich, przeciwko elementom anarchizującym, usiłującym podkopać dyscyplinę partyjną.**

W związku ze sprawą antypartyjnej grupy Malenkowa, Kaganowicza, Mołotowa i Szepiłowa tezy podkreślają, że jednomyślne potępienie antypartyjnej grupy raz jeszcze potwierdziło, iż wraz z likwidacją wrogich klas antagonistycznych, w ZSRR ukształtowała się taka jedność moralno-polityczna społeczeństwa socjalistycznego, przy której żadna grupa antypartyjna, niezależnie od flagi, pod jaką występuje, nie może liczyć na poparcie partii i narodu.

Komunistyczna Partia Związku Radzieckiego — przypominają następnie tezy — nie zawahała się pokierować walką przeciwko kultowi J. W. Stalina, który to kult wielce zaszkodził działalności partii i sprawie budownictwa komunistycznego. KPZR nie zawahała się potępić popełnionych przez Stalina w ostatnim okresie jego działalności błędów, by wykluczyć możliwość ich powtórzenia. Partia poddała ostrej krytyce wykroczenia przeciwko leninowskim normom życia partyjnego, odstępstwa od leninowskich zasad kolegialnego kierownictwa i demokracji wewnątrzpartyjnej, fakty pogwałcenia praworządności socjalistycznej. **Zlikwidowanie tych naruszeń umocniło naszą partię, jeszcze bardziej podniósł się jej autorytet wśród mas pracujących.**

Umiejętność twórczego stosowania rewolucyjnej teorii do rozwiązywania nowych zadań wysuwanych przez samo życie i praktykę jest dowodem żywotności, siły i dojrzałości partii marksistowskiej. **Komunistyczna Partia Związku Radzieckiego, w przeciwieństwie do rewizjonistów i dogmatyków II Międzynarodówki, w przeciwieństwie do rewizjonistów i dogmatyków doby obecnej, dostarcza przykładów twórczego stosowania marksizmu do rozwiązywania zadań naszej epoki, zadań walki o pokój, komunizm, przeciwko wojnie, o prawdziwą, a nie sfałszowaną demokrację, o szczęście i dobro narodu.**

Historia ruchu robotniczego uczy, że partie i działacze zdradzający marksizm skazani są na bankructwo. Na odwrót, partie pozostające wierne zasadom marksizmu-leninizmu, umiejące twórczo rozwijać i stosować go do najbardziej skomplikowanych problemów współczesnych, niezależnie od jakichkolwiek trudności i chwilowych niepowodzeń, w końcu muszą odnieść zwycięstwo nad swoimi przeciwnikami.

Elementy rewizjonistyczne twierdzą, że nie istnieje rzekomo marksizm, będący odpowiednikiem współczesnej epoki, i ktoś musi go znowu stworzyć od podstaw. Podobne oświadczenia dość często maskują się „troską" o dalszy rozwój marksizmu, faktycznie jednak są one podyktowane całkowicie innymi celami, dalekimi od marksizmu. **Historia dowiodła, że marksizm teraźniejszości odniósł i odnosi wielkie, nie znające precedensu historyczne zwycięstwa i wszyscy prawdziwi bojownicy o socjalizm we wszystkich krajach słusznie się tym szczycą.** Marksizm współczesnej epoki, to marksizm twórczo rozwinięty przez Lenina, sprawdzony i wzbogacony doświadczeniem Wielkiej Socjalistycznej Rewolucji Październikowej oraz budowy socjalizmu i komunizmu w ZSRR, doświadczeniem Wielkiej Rewolucji Chińskiej i budowy socjalizmu we wszystkich krajach, gdzie klasa robotnicza sprawuje władzę. Jest to marksizm codziennie rozwijany przez KPZR i wszystkie bratnie partie komunistyczne i robotnicze, walczące przeciwko imperializmowi, przeciwko uciskowi kapitału.

Uchwały i materiały XX Zjazdu KPZR, które nakreśliły program dalszej walki o budowę komunizmu w ZSRR, stanowią jeden ze wspaniałych wzorów twórczego rozwoju marksizmu-leninizmu. Uchwały XX Zjazdu mają olbrzymie znaczenie dla międzynarodowego ruchu robotniczego i komunistycznego.

Duchowi teorii marksistowskiej zupełnie obcy jest jakikolwiek dogmatyzm podczas gdy dążenie do wyciągania praktycznych wniosków i sądów nie z analizy życiowych faktów i procesów, lecz z wyuczonych teoretycznych koncepcji przekształca marksizm — tę wiecznie żywą i rozwijającą się naukę — w zbiór martwych, skostniałych dogmatów. Konserwatyzm, niechęć bądź nieumiejętność dostrzegania nowych warunków historycznych, nowoukształtowanej sytuacji operowanie skostniałymi, oderwanymi od realnego życia formułami nieuchronnie prowadzi do bankructwa w polityce.

Polityka zagraniczna Związku Radzieckiego i walka narodu o pokój

Głównym celem polityki zagranicznej państwa radzieckiego jest zachowanie pokoju, rozwój równoprawnych, opartych na wzajemnym poszanowaniu stosunków między państwami, ustanowienie przyjaźni i współpracy między wszystkimi narodami.

W społeczeństwie socjalistycznym nie ma takich klas lub ugrupowań społecznych, które by były zainteresowane w wojnach i wyścigu zbrojeń. Dążenie do bogactw, do zagarnięcia cudzych terytoriów lub rynków jest organicznie obce państwu radzieckiemu.

Po drugiej wojnie światowej Związek Radziecki za pośrednictwem Organizacji Narodów Zjednoczonych niejednokrotnie stawiał zagadnienie rozbrojenia, redukcji zbrojeń i sił zbrojnych. W ostatnich latach, gdy zjawiła się broń atomowa a następnie jeszcze bardziej niszczycielska broń termojądrowa (wodorowa) ZSRR wniósł propozycję w sprawie zakazu użycia broni masowej zagłady, zaprzestania prób z bronią jądrową zatruwających atmosferę i stanowiących niebezpieczeństwo dla przyszłych pokoleń.

Wielki Lenin proklamował i uzasadnił możliwość pokojowego współistnienia państw o różnych ustrojach społeczno-politycznych. Państwo socjalistyczne niezmiennie kieruje się w swej polityce zagranicznej tą zasadą leninowską. Po odparciu najazdu państw burżuazyjnych rząd radziecki zaproponował im nawiązanie normalnych stosunków, rozwój handlu, rozszerzenie kontaktów kulturalnych.

Związek Radziecki był zawsze gotów do współpracy z tymi siłami w świecie kapitalistycznym, które są zainteresowane w utrzymaniu pokoju.

Druga wojna światowa, która przekształciła się z imperialistycznej w wojnę antyfaszystowską i wyzwoleńczą wykazała, że kraje kapitalistyczne i socjalistyczne mogą nie tylko koegzystować, lecz także współpracować nawet w warunkach wojny.

Jednak rozgromienie i zniszczenie hitleryzmu niemieckiego, faszyzmu włoskiego i militaryzmu japońskiego, nie doprowadziło do rozgromienia monopolistycznych sił reakcyjnych w głównych krajach kapitalistycznych. Wzbogaciwszy się na tej wojnie jeszcze bardziej umocniwszy swe pozycje siły reakcyjne znów rozpoczęły walkę przeciwko Związkowi Radzieckiemu i innym krajom socjalistycznym powstałym w wyniku drugiej wojny światowej. Koła rządzące USA, ich wojskowi i dyplomacja zaczęły otaczać kraje socjalistyczne bazami wojskowymi i agresywnymi blokami wojskowymi, powstał blok północno-atlantycki — na Zachodzie, bagdadzki — na Bliskim Wschodzie, azjatycki — na południowym - wschodzie Azji. Rolę głównej siły uderzeniowej znów powierza się niemieckim militarystom-odwetowcom, którzy zagarnęli władzę w Niemczech zachodnich. **Wskrzeszając machinę wojenną imperializmu niemieckiego amerykańskie, angielskie i francuskie koła rządzące działają wbrew interesom narodowym swoich krajów, igrają z ogniem, tolerują złowrogie plany odwetowe militarystów niemieckich, marzą o nowej wojnie.**

Narody Europy, a przede wszystkim krajów sąsiadujących z Niemcami zachodnimi coraz bardziej zdają sobie sprawę z niebezpieczeństwa, jakim grozi im ta polityka. Siły patriotyczne krajów europejskich zdecydowanie popierają propozycję ZSRR w sprawie utworzenia w Europie systemu bezpieczeństwa zbiorowego, który by mógł zapewnić pokój na kontynencie europejskim i pomóc narodowi niemieckiemu w znalezieniu realnej drogi do zjednoczonego państwa niemieckiego.

Związek Radziecki, wszystkie kraje socjalistyczne konsekwentnie opowiadały się i opowiadają się za pokojowym rozwiązaniem wszystkich spornych problemów międzynarodowych.

W ciągu ubiegłych 40 lat Związek Radziecki przekształcił się w decydujący czynnik polityki międzynarodowej. Międzynarodowe pozycje Związku Radzieckiego są trwałe i niezłomne nie tylko dlatego, że dysponuje on imponującą potęgą gospodarczą i militarną, lecz i dlatego, że **w sprawach międzynarodowych stanowisko radzieckie zawsze zbiegało się ze stanowiskiem najszerszych mas ludowych wszystkich krajów.** I tak radzieckie żądanie zakazu broni atomowej zostało wysunięte na życzenie mas ludowych i energicznie było przez te masy popierane. Związek Radziecki złożył propozycje zakazu broni atomowej i wodorowej i niezwłocznego zaprzestania prób z tą bronią uwzględniając wolę mas ludowych. Ruch na rzecz zaprzestania prób z bronią wodorową, który ogarnął w chwili obecnej wszystkie kraje i wszystkie warstwy społeczne włączając wielkich naukowców potwierdził słuszność i aktualność tej inicjatywy radzieckiej.

W naszych czasach wojna nie jest bezwzględnie nieuchronna. Ponurym siłom reakcji imperialistycznej, monopolom kapitalistycznym, zainteresowanym w wyścigu zbrojeń i wojnach agresywnych przeciwstawiają się państwa i narody, które stawiają przed sobą szlachetne zadanie okiełznania organizatorów awantur wojennych, uratowania ludzkości od nowych niezliczonych ofiar i zniszczeń. Umocnienie światowego systemu socjalistycznego, konsekwentna pokojowa polityka krajów socjalistycznych, powszechne wzmożenie się ruchu obrońców pokoju wiąże ręce agresorom, utrudnia rozpętanie nowej wojny.

Ale jeżeli siły imperializmu ośmielą się mimo wszystko rozpętać nową wojnę światową napotkają one oburzenie i kontrakcję narodów, która doprowadzi do ostatecznego krachu całego systemu kapitalistycznego.

Wpływ Wielkiej Socjalistycznej Rewolucji Październikowej na losy ludzkości

Październikowa Rewolucja Socjalistyczna była największym przewrotem nie tylko w życiu narodów ZSRR. Wywarła ona decydujący wpływ na całą historię świata, na historyczne losy całej ludzkości.

Rewolucja Październikowa była zwrotnym punktem w rozwoju światowego ruchu wyzwoleńczego, dodała masom pracującym wszystkich krajów nowych sił i dała im pewność ostatecznego zwycięstwa, wywołała niezwykły wzrost ruchu narodowo-wyzwoleńczego w krajach kolonialnych i zależnych. **W Rewolucji Październikowej wszystkie narody widziały porywający przykład, a w stworzonym przez nią ustroju — pierwowzór**

★ Ciąg dalszy na str. 5

PRZED 40 ROCZNICĄ Wielkiej Socjalistycznej Rewolucji Październikowej

★ Ciąg dalszy ze str. 4

przyszłości, do jakiej dążą masy pracujące wszystkich krajów.

W naszych czasach na drogę utorowaną przez Rewolucję Październikową wszedł wielki naród chiński oraz masy pracujące szeregu państw Europy i Azji. Zwycięstwo rewolucji socjalistycznej w Chinach i w innych państwach demokracji ludowej — to najważniejsze wydarzenie w historii świata po Październiku 1917 r. **O ile do drugiej wojny światowej system socjalistyczny obejmował 17 proc. całego obszaru kuli ziemskiej, około 9 proc. ludności i około 1/10 światowej produkcji przemysłowej, to obecnie państwa socjalistyczne zajmują 26 proc. całego obszaru naszej planety, obszar ten zamieszkuje około 35 proc. ludności kuli ziemskiej i wytwarza się na nim około 1/3 światowej produkcji przemysłowej.**

Odpadnięcie od światowego systemu kapitalistycznego państw tworzących wraz z ZSRR jednolity obóz socjalistyczny zmieniło zasadniczo stosunek sił między socjalizmem a kapitalizmem na korzyść socjalizmu. Wzrost potęgi i jedności państw obozu socjalistycznego umacnia jeszcze bardziej pozycje socjalizmu i sił postępowych na całym świecie.

Siła obozu socjalizmu tkwi we wspólnocie interesów państw wchodzących w jego skład, w jedności ideologii i celu ostatecznego. Na podstawie tej właśnie wspólnoty, między narodami, rządami i partiami marksistowsko-leninowskimi państw socjalistycznych ukształtowały się stosunki, które charakteryzuje nie słabnąca więź braterstwa, wzajemna wymiana doświadczeń, ścisła współpraca gospodarcza i wzajemna przyjacielska pomoc. Takie stosunki między państwami obozu socjalistycznego wynikają tak samo prawidłowo z socjalno - ekonomicznej istoty socjalizmu, jak i z istoty kapitalizmu wynikają stosunki oparte na konkurencji i wrogości między państwami kapitalistycznymi. W niewzruszonej przyjaźni państw obozu socjalistycznego znajduje wcielenie zasada internacjonalizmu proletariackiego. Żadne państwo socjalistyczne nie może uchylać się od braterskiej współpracy i pomocy wzajemnej. Byłoby to ze szkodą dla jego własnych interesów, ponieważ ścisła wzajemna pomoc ekonomiczna i polityczna państw socjalistycznych sprzyja szybszemu rozwojowi każdego poszczególnego kraju i zapewnia mu bezpieczeństwo.

Związek Radziecki jako pierwszy kraj zwycięskiego socjalizmu i najpotężniejsze państwo w rodzinie krajów socjalistycznych posiadające największe doświadczenie, udziela stale pomocy i poparcia innym państwom socjalistycznym, wypełniając swój internacjonalistyczny obowiązek. Narody tych państw widzą w Związku Radzieckim oporę socjalizmu, żywią w stosunku do niego uczucia braterskiej wdzięczności i przyjaźni, których nie uda się osłabić wrogom socjalizmu.

Twórcze opanowanie doświadczeń Rewolucji Październikowej ułatwia obecnie wszystkim państwom, które odpadły od systemu kapitalistycznego, drogę ku socjalizmowi.

Jak dowodzi doświadczenie historyczne rozwoju państw socjalistycznych, ogólne cechy i prawidłowości zwycięstwa rewolucji socjalistycznej i stworzenia nowego społeczeństwa socjalistycznego, to: zdobycie władzy politycznej przez klasę robotniczą, ustanowienie dyktatury proletariatu — demokracji dla mas pracujących przy kierowniczej roli partii marksistowsko - leninowskiej; sojusz klasy robotniczej z podstawowymi masami chłopstwa i wszystkimi innymi warstwami pracującymi; likwidacja ucisku narodowego i ustanowienie opartej na równouprawnieniu braterskiej przyjaźni między narodami, likwidacja własności kapitalistycznej i ustanowienie socjalistycznej, społecznej własności podstawowych środków produkcji; planowy rozwój przemysłu i ekonomiki w całości, zmierzający do budowy socjalizmu i komunizmu, do podniesienia stopy życiowej mas pracujących; stopniowe przekształcenie socjalistyczne rolnictwa: umocnienie i rozwój państwa socjalistycznego i rozwój demokracji socjalistycznej, obrona zdobyczy socjalizmu przed zamachami wrogów klasowych zewnętrznych i wewnętrznych: solidarność klasy robotniczej danego kraju z klasą robotniczą innych krajów walczących o triumf idei socjalizmu i komunizmu — internacjonalizm proletariacki.

Rewolucja Październikowa zdemaskowała wszelkiego rodzaju reformistyczne i oportunistyczne teorie twierdzące, że socjalizm można budować bez politycznego kierownictwa społeczeństwem przez klasę robotniczą, bez dyktatury klasy robotniczej, drogą stopniowego wrastania kapitalizmu w socjalizm.

Głównym warunkiem socjalistycznego przekształcenia społeczeństwa, jak pokazuje doświadczenie historyczne, jest rewolucja socjalistyczna i ustanowienie władzy politycznej klasy robotniczej — dyktatury proletariatu w takiej czy innej formie. **Co się zaś tyczy dróg zdobycia władzy przez klasę robotniczą, sposobów i tempa przeobrażeń socjalistycznych, jak również form dyktatury proletariatu, to formy te nie tylko mogą mieć, lecz i będą miały swoje odrębności w zależności od konkretnych warunków rozwoju w różnych państwach.**

Marksizm - leninizm wychodzi z założenia, że odrębne drogi każdego kraju nie wykluczają wspólności niektórych cech zasadniczych i prawidłowości rewolucji socjalistycznej, budownictwa socjalizmu i komunizmu. Marksizmowi - leninizmowi głęboko obce są poglądy tych, którzy podkreślając odrębności narodowe każdego kraju idącego ku socjalizmowi zapominają o ogólnych podstawowych i najistotniejszych zasadach rewolucji socjalistycznej.

Sam fakt istnienia światowego systemu socjalistycznego, przewaga socjalizmu nad kapitalizmem zwiększa bardzo siły proletariatu państw kapitalistycznych w jego walce klasowej przeciwko kapitałowi. Obawa przed rewolucją socjalistyczną zmusza burżuazję — obok stosowania wzmożonych represji przeciwko rewolucyjnemu ruchowi robotniczemu — niekiedy do pewnych ustępstw wobec żądań robotników, dotyczących podniesienia płac, skrócenia dnia roboczego itp.

Rośnie stopień zorganizowania i świadomość polityczna klasy robotniczej. W takich wielkich państwach kapitalistycznych jak Francja i Włochy większość zorganizowanych robotników udziela poparcia partiom komunistycznym. O ile w 1917 roku, w przededniu Rewolucji Październikowej, liczba komunistów w Rosji nie przekraczała ćwierć miliona, a w innych państwach istniały tylko nieliczne grupy zbliżone do komunistów, to **obecnie w szeregach partii komunistycznych zjednoczyły się ponad 33 miliony ludzi.**

Wielka Październikowa Rewolucja Socjalistyczna — głoszą dalej tezy — zadała decydujący cios ideologii burżuazyjnej, oportunizmowi w ruchu robotniczym, socjalszowinizmowi i reakcyjnemu nacjonalizmowi. Pod sztandarami marksizmu - leninizmu stanęło wiele milionów ludzi pracy.

Zaostrzenie sprzeczności kapitalizmu, osłabienie pozycji reakcyjnej burżuazji pogłębia kryzys w partiach reformistycznych, prowadzi do osłabienia wpływu prawicowych przywódców socjaldemokracji w masach pracujących. Wzmacnia się pęd klasy robotniczej do jedności w walce przeciwko władzy kapitału, o pokój, demokrację i socjalizm. **Stwarza to warunki do przezwyciężenia rozłamu w ruchu robotniczym, bez czego niemożliwe jest zdobycie władzy przez klasę robotniczą.**

Jednakże imperializm, jego ideolodzy, politycy i dziennikarze, cały jego aparat propagandowy nie zaprzestają, lecz przeciwnie, wzmacniają swoje ataki na marksizm - leninizm, na socjalizm jako naukę i system społeczno - ekonomiczny.

Podobnie jak w przeszłości, rewizjonizm również obecnie ma charakter międzynarodowy. W aspekcie socjalnym jest on rezultatem wpływu i nacisku burżuazji na pewną część klasy robotniczej, a w obecnych warunkach — również rezultatem wpływu burżuazyjnej, reformistycznej ideologii prawicowych socjalistów na chwiejną część komunistów.

Jakie główne cechy charakteryzują współczesny rewizjonizm?

Jest to przede wszystkim odejście, w większym czy mniejszym stopniu, od podstaw marksizmu, wyrzeczenie się likwidacji kapitalistycznej własności środków produkcji i przekształcenia ich we własność społeczną, wyrzeczenie się idei dyktatury proletariatu, nauki o kierowniczej roli klasy robotniczej i jej marksistowsko - leninowskiej partii w rewolucji socjalistycznej i budowie socjalizmu, i komunizmu, spełzanie na pozycje demokratyzmu burżuazyjnego.

Przyciągająca siła przykładu Związku Radzieckiego — czytamy w końcowej części tez — który zlikwidował do końca nierówność narodową, rozkwit republik radzieckiego Wschodu porwały narody państw kolonialnych i zależnych do walki o wyzwolenie. Wielka Październikowa Rewolucja Socjalistyczna zapoczątkowała głęboki kryzys kolonialnego systemu imperializmu, dała początek epoce wyzwolenia narodów Azji i Afryki, stworzenia suwerennych, niezależnych państw w krajach Wschodu i ich odrodzenia narodowego.

Istnienie Związku Radzieckiego i innych państw socjalistycznych, broniących zdecydowanie leninowskiej zasady samookreślenia narodów, ułatwia w ogromnej mierze walkę wszystkich narodów uciskanych o niezawisłość narodową, przeciwko kolonializmowi. Narody wczorajszych kolonii i półkolonii, które weszły na drogę samodzielnego rozwoju, mogą znaleźć oparcie w bezinteresownej pomocy ze strony Związku Radzieckiego i innych państw socjalistycznych w walce o umocnienie swojej niezależności ekonomicznej i politycznej, przeciwko imperialistycznym spiskom i awanturom.

II sesja Sejmu będzie bardzo pracowita

★ Ciąg dalszy ze str. 1

czeństwa, gdy będą w swej praktycznej działalności parlamentarnej reprezentowali swych wyborców, gdy będą wyrazicielami ich postulatów i pragnień.

Nie oznacza to, oczywiście, że pragnąłbym, aby posłowie ograniczali się w swej działalności do badania i reprezentowania opinii publicznej. Poseł — to działacz społeczny. A na każdym działaczu społecznym, a więc przede wszystkim na takim, który został obdarzony najwyższym zaufaniem społeczeństwa, ciąży wielki obowiązek uczestniczenia w kształtowaniu opinii publicznej i pobudzania tą drogą najszerszych rzesz ludności do realizowania zadań, jakie naród nasz ma do spełnienia.

Jak może poseł wpływać na kształtowanie opinii publicznej, jak może pobudzać społeczną aktywność swoich wyborców?

Wydaje się, że osiągnąć to mogą posłowie — mam na myśli głównie tych, którzy nie są członkami władz centralnych — poprzez jak najbardziej czynny współudział w pracy nad ożywieniem działalności rad narodowych, samorządu robotniczego i chłopskiego.

Byłoby, moim zdaniem, rzeczą ze wszech miar wskazaną, aby nasi posłowie sami podejmowali inicjatywę względnie udzielali najgorętszego, najbardziej czynnego poparcia terenowym organizacjom społecznym i działaczom terenowym w prowadzonej w sposób zorganizowany walce o społeczno-moralną odnowę naszego społeczeństwa. Aby z całą energią włączyli się do walki z przejawami takich schorzeń społecznych, jak pijaństwo, chuligaństwo, marnotrawstwo i nieposzanowanie mienia społecznego, niewłaściwy stosunek do pracy. Aby pilnie czuwali nad przestrzeganiem ludowej praworządności przez wszystkie organa naszej władzy.

Taka działalność społeczna, choć siłą rzeczy opiera się na kontakcie z wyborcami, nie powinna, moim zdaniem, zwalniać posłów od stosowanych dotychczas form kontaktu. Zarówno dni przyjęć poselskich, jak i zbiorowe czy indywidualne spotkania z wyborcami należy stosować możliwie najszerzej. Nie wolno rezygnować z przyjmowania przez posłów skarg i zażaleń ludności na działalność organów władzy, ale nie jest naszą intencją, by do tego ograniczał się kontakt z wyborca. Moim zdaniem, w zetknięciu z wyborcami poseł winien być stroną aktywną; nie tylko ma wysłuchiwać skargi i żale, nie tylko interweniować w słusznych sprawach, lecz wyjaśniać stanowisko, jakie zajmie w Sejmie w stosunku do spraw tam poruszanych, wyjaśniać sens naszych poczynań, zakres naszych możliwości, przekonywać o słuszności drogi, po której kroczymy.

Aktywna działalność społeczna w terenie zbliży posłów do wyborców, uczyni dojrzalszymi ich poglądy na wiele spraw o charakterze ogólnopaństwowym, którymi zajmuje się Sejm.

Pozwoli to na lepszą, głębszą, bardziej wnikliwą pracę posłów w Sejmie i w jego komisjach. A wtedy Sejm będzie mógł coraz lepiej spełniać zdania, jakie nałożył nań naród.

rozmawiał
BRONISŁAW TROŃSKI

Główne uderzenie - mieszkania

Na ostatnim posiedzeniu Wojewódzkiego Zespołu Poselskiego, między innymi zastanawiano się, jak posłowie wywiązali się z obietnic wobec wyborców. Wspólną obietnicą, podsumowującą jak gdyby każde zebranie przedwyborcze, było przyrzeczenie usuwania w miarę możności dysproporcji, jakie istnieją między województwem białostockim, a innymi województwami Polski. Ponieważ dysproporcję pogłębia przede wszystkim kulejące u nas budownictwo i związane z tym fatalne warunki mieszkaniowe setek obywateli, posłowie zgodzili się, że problemem tym zająć się trzeba szczególnie.

Jak przedstawia się najbliższy plan działania? Postanowiono w miarę możliwości „popychać" zagadnienie mieszkań w Sejmie oraz upominać się w tej sprawie na sejmowych komisjach. A ponieważ sprawa ta, to zarazem cały kompleks innych zagadnień (dla przykładu — konieczność zwiększenia produkcji materiałów budowlanych), należy spodziewać się, że posłowie zainteresują nią różne komisje sejmowe.

Co nasze władze wojewódzkie muszą uczynić, aby posłowie białostoccy mogli „popychać" wspomnianą sprawę jak najskuteczniej? Zrozumiałe, że nasi posłowie, aby coś wywalczyć muszą znać fakty, muszą mieć dokładny i szczegółowy obraz sytuacji mieszkaniowej na Białostocczyźnie, muszą wiedzieć, co i gdzie będzie budowane zgodnie z planem, a gdzie kryją się rezerwy, które — przy zapukaniu w odpowiednie drzwi — można z powodzeniem wykorzystać. Ten obraz sytuacji musi nakreślić Prezydium Wojewódzkiej i Miejskiej Rady Narodowej oraz WKPG. W naszym interesie leży, aby posłowie otrzymali te cenne dane jak najszybciej. Sesja sejmowa rozpocznie się mniej więcej za miesiąc, ale komisje zaczną pracować na pełnych obrotach znacznie wcześniej.

Na ostatnim posiedzeniu WZP zarysowały się już niektóre kierunki uderzenia. Jest na przykład projekt, aby Wojewódzki Zespół Poselski na najbliższą sesję przygotował dwie interpelacje. Jedna dotyczy lokali w blokach zorowskich przeznaczonych na sklepy WZGS i PZGS. Chodzi o to, aby lokale te zostały wykończone za pieniądze tychże instytucji, a równą wartość z budżetu wojewódzkiego przeznaczyć na budownictwo mieszkaniowe.

Druga interpelacja poselska dotyczy czasowego ograniczenia napływu ludności do Białegostoku z innych miast i wsi. Jest to oczywiście ostateczność, jednak ze względu na to, że nasze miasto, liczące obecnie 105 tys. mieszkańców, naprawdę nie jest w stanie, przynajmniej na razie, przyjąć nikogo z zewnątrz, trzeba będzie chyba pójść w tym wypadku śladami Warszawy i Łodzi.

Gorąco została poparta przez posłów białostockich akcja ściśniania biur i urzędów. I tu wyłoniła się poważna trudność. Prezydium MRN nie ma bowiem odpowiedniego przepisu prawnego, który nakazałby danej instytucji zwolnić pewną ilość izb na mieszkania.

Dla przykładu: Jest tajemnicą poliszynela, że Sądy i Prokuratura w Białymstoku według ustalonej normy mają około 1.200 m² powierzchni za dużo. Z tego to powodu między Prokuraturą i Sądami, a Prezydium MRN trwa od dłuższego czasu stan wojny, z którego — z wyżej wspomnianych powodów — władza miejska nie może wyjść zwycięsko. (ir)

Gospodarstwa państwowe oczekują pomocy przy wykopkach

Rozpoczęły się wykopki ziemniaków. W państwowych gospodarstwach rolnych naszego województwa jest to szczególnie gorączkowy okres pracy. Mają one do sprzętu 3.512 hektarów ziemniaków, 437 hektarów buraków cukrowych, 1.028 hektarów buraków pastewnych i 400 hektarów kukurydzy na kiszonkę. Urodzaj okopowych zapowiada się lepszy niż w roku ubiegłym. Na przykład w zespole PGR Rudka ocenia się plony ziemniaków na 155 kwintali z hektara.

Nasze PGR nie są w stanie sprzątnąć okopowych własnymi siłami, tym bardziej, że ulewne deszcze mocno dają się we znaki. W tej sytuacji pomoc dla PGR jest niezbędna. Ilość brakujących robotników oblicza się na co najmniej 900 osób. Jest to stosunkowo niewiele, jeśli się zważy, że jeszcze w ubiegłym roku przy wykopkach w gospodarstwach państwowych pracowało w ramach pomocy społecznej 2.500 osób. A więc już sam ten fakt mówi dobitnie, jak bardzo na zdrowie wyszła PGR-om reorganizacja.

Szczególnej pomocy oczekują gospodarstwa państwowe w powiatach gołdapskim, oleckim i ełckim. W tej chwili WZ PGR wspólnie ze związkami zawodowymi prowadzi werbunek osób w instytucjach i zakładach pracy naszego województwa na wyjazd do pracy przy wykopkach.

Na wyjeżdżających czekają już przygotowane kwatery. Osoby pracujące w ramach pomocy społecznej przy wykopkach pobierają za ten czas pełne uposażenie w swoich zakładach pracy i instytucjach, a za pracę w PGR otrzymują wynagrodzenie według stawek ustalonych układem zbiorowym dla robotników rolnych. Dzienne zarobki wahają się w granicach 50—90 złotych. Te osoby, które będą chciały pobrać za pracę zamiast pieniędzy ziemniaki — będą za nie płacić w cenie od 30 — 40 zł za kwintal.

Można by i u nas...

W Poznaniu otwarto w jednej z hal targowych bardzo ciekawą wystawę pod tytułem: „Bezpieczeństwo ruchu drogowego" zorganizowaną przez Wojewódzką i Miejską Komendę Milicji Obywatelskiej. Powszechne zainteresowanie wzbudzają liczne zdjęcia fotograficzne i plansze oraz eksponaty — rozbite w wypadkach motocykl i samochody

NA ZDJĘCIU: sierżant MO Józef Lewandowski objaśnia na makiecie miasta przepisy ruchu.

CAF — fot. Przybylski

Z MIASTA

PIĄTEK
20
wrzesień
Eustachego

Przedwczorajsza ulewa

...dała się szczególnie we znaki p. Genowefie Łyczkowskiej mieszkającej w nowym bloku przy ul. Lipowej 16. Otóż, mimo że blok jest nowy — w dachu są dziury. Pani Łyczkowska kilkakrotnie upominała się o jego reperację. Niestety bez skutku. Miejski Zarząd Budynków Mieszkalnych kłóci się z Dyrekcją Budowy Osiedli Robotniczych o to kto ma naprawić dach, a tymczasem woda leje się. Podobno wczoraj w mieszkaniu trzeba było chodzić z parasolem w ręku. Nie zazdrościmy...

W związku z remontem

...jezdni w dniu 23 bm. zostanie zamknięty ruch kołowy na ulicy Antoniukowskiej, od ul. Zjazd do Wiatrakowej. Objazd przez Choroszczańską. Bardzo nas cieszy ta wiadomość, ponieważ już od dawna mieszkańcy Antoniuka o remont tej ulicy wprost błagali.

„Prząśniczka"

...zaprasza wszystkich do obejrzenia wystawy nagród, jakie zostaną rozlosowane wśród graczy posiadających kupony z dwoma trafieniami. Wystawę zorganizowano w sklepie elektrotechnicznym przy ul. Lipowej. Przypominamy, że losowana będzie jedna nagroda każdego tygodnia. W zeszłym tygodniu jeden z grających wylosował radio marki „Mazur".

Ulewa narobiła szkód w mieście

Ulewny deszcz padający w środę narobił w naszym mieście wiele szkód. Całą noc walczyli z wodą mieszkańcy domu przy ul. Zaściańskiej 17. Przygotowany do remontu dach, z którego zdjęto dachówki, przestał być ochroną i woda zalała wszystkie mieszkania.

Dwa razy była wzywana w środę w nocy Miejska Zawodowa Straż Pożarna dla wypompowywania wody z piwnic. Zostały zalane piwnice domów przy ulicy Fabrycznej 26 i Lenina 5.

Nowe nawierzchnie ulic

4 miliony złotych kosztować będzie nowa ulepszona nawierzchnia 16 ulic Białegostoku, które zostały objęte planem kapitalnych remontów.

Oprócz ulicy Warszawskiej i Nowowarszawskiej ulepszoną nawierzchnię otrzymają między innymi ulice: Piwna, Nowososnowa, Ostrowskiego, Nowy Świat, Dzierżyńskiego, Krakowska oraz część ulicy Sienkiewicza.

Coraz więcej materiałów budowlanych

W czterech kaflarniach i jednej fabryce polewy, podlegającym Prezydium Miejskiej Rady Narodowej, plan I półrocza wykonano w 111 proc. Dla dalszej poprawy zaopatrzenia w materiały budowlane Prezydium MRN przyszło z pomocą 10 zakładom rzemieślniczym, które wyprodukowały około 250 tys. pustaków i 850 tys dachówek.

Przewiduje się, że do końca roku przybędzie na potrzeby budownictwa miejskiego 100 tys. sztuk kafli. (as)

„TEATR Poezji" wznawia działalność

Spieszymy z radością donieść, że wznawia swą działalność „Teatr Poezji", który kilku zaledwie występami, danymi w ciągu minionego półrocza, potrafił zdobyć sobie grono stałych bywalców.

Grupa młodych miłośników poezji, pracująca pod kierunkiem mgr Zdzisława Dąbrowskiego, opracowała kilka wieczorów poezji o różnym charakterze. Obecnie planuje się na październik wystawienie montażu poetyckiego pt. „Krajobraz jesieni". Dalsze plany przewidują opracowanie inscenizacji „Konrada Wallenroda" i listów Chopina.

„Teatr Poezji" przyjmuje nadal zapisy na członków. Zgłaszać się mogą wszyscy, którzy kochają poezję. A nuż okaże się, że mają talent i błysną na estradzie? Rozwój „Teatru Poezji" zależy w dużej mierze od tych zgłoszeń. Zapisy przyjmuje kancelaria WDK.

Również mały apel do stałych bywalców wieczorów poezji, aby napisali (adres WDK — „Teatr Poezji"), jakich autorów lubią najbardziej, które utwory pragnęliby usłyszeć? Poznanie gustów słuchaczy dopomoże w układaniu programów dalszych wieczorów. (s)

dokąd DZIŚ idziemy?

TEATR

Teatr im. Al. Węgierki — „Wesołe kumoszki z Windsoru" — godz. 19.

KINA

„Pokój" — „Lunatyk", prod. francuskiej, godz. 10, 12, 14, 16, 18 i 20 (dozwolony od lat 14).

„Ton" — „Przemytnicy", prod. NRF, godz. 12, 14, 16, 18 i 20 (dozwolony od lat 16).

„Syrena" — nieczynne.

„Polana" — „Jego rybki", prod. francuskiej, godz. 17.30 i 19.30 (dozwolony od lat 16).

„Kolejarz" w Starosielcach — „W matni", prod. czeskiej, godz. 19 (dozwolony od lat 16).

„1 Maja" w Łapach — „Biały pudel".

Wojewódzki Dom Kultury, ul. Kilińskiego 8 — godz. 16.30 nauka gry na akordeonie; godz. 17 sekcja filatelistyczna; 17.30 próba chóru; 18.00 lektorat jęz. angielskiego i włoskiego.

Klub TPP-R „Przyjaźń", ul. Sienkiewicza 1 — godz. 18 i 20 film prod. czeskiej „W matni".

Klub Międzynarodowej Książki i Prasy, ul. Sienkiewicza 1 — czynny codziennie od godz. 10 do 22. Księgarnia czynna od 10 do 18, z wyjątkiem świąt.

W razie wypadku ...

Apteka Społeczna nr 6, ul. Malmeda nr 18, tel. 62-51.

WAŻNIEJSZE TELEFONY

Wojewódzka Stacja Pogotowia Ratunkowego, tel. biura wezwań 09, informacji 22-22.

Pogotowie MO, tel. 07.

Straż Pożarna, tel. 08.

Pogotowie WSW, tel. 32-34.

Ciekawsze audycje radiowe

...W PIĄTEK

6.10 Grają zespoły harmonistów; 8.15 Piosenki różnych narodów; 10.00 Lekcja historii — opowiad.; 10.20 Poranny koncert symfoniczny; 15.10 Swojskie melodie; 15.30 Audycja dla dzieci; 16.20 Gra zespół Górkiewicza i Skowrońskiego; 16.50 „Ciekawostki przyrodnicze"; **17.00 Na przykładzie trzech zakładów; 17.10 Muzyka symfoniczna; 17.50 Z miast i wsi województwa;** 18.00 Polska muzyka ludowa; 18.35 Muzyka i aktualności; 19.00 Koncert życzeń: 20.45 „Don Juan" słuchowisko; 22.15 Sprawozdanie z mistrzostw Europy w podnoszeniu ciężarów; 23.00 Stare, lecz niezapomniane melodie; 23.20 Muzyka taneczna.

Gazeta sportowa

1:0 (1:0) wygrała Gwardia z Lotnikiem

Wśród ulewnego deszczu rozegrane zostało w środę w Bielsku Podlaskim spotkanie piłkarskie o mistrzostwo III ligi pomiędzy białostocką Gwardią i warszawskim Lotnikiem.

Było to ostatnie spotkanie naszych III-ligowców w bieżącym sezonie. Mecz zakończył się zwycięstwem Gwardii w stosunku 1:0 (1:0).

Przez pierwszą połowę oraz większą część drugiej połowy spotkania przewagę miała Gwardia i gdyby nie indolencja strzałowa jej napastników (Bajera) wynik mógłby być o wiele wyższy. Gwardia grała tym razem bez Bronowickiego, jednakże wypadła o wiele lepiej niż w ostatnim spotkaniu z Mazurem Ełk. Jedyną bramkę zdobył Łuczaj głową.

Po tym zwycięstwie, białostocki zespół awansował z 10 na 7 miejsce, mając w sumie 25 punktów zdobytych, a stosunek bramek 52:62.

Trzeba stwierdzić, że w tegorocznych bojach mistrzowskich białostocka Gwardia wypadła dobrze. Gdyby nie chwilowy odpływ zawodników na mecze KBW i WOP, ostateczna pozycja naszych piłkarzy byłaby na pewno jeszcze lepsza.

Mamy nadzieję, że w roku przyszłym piłkarze białostoccy nawiążą w końcu kontakt z czołówką i stworzą odpowiednią koalicję przeciwko drużynom warszawskim. Jak bowiem wiadomo, w przyszłym roku grać będą w III lidze trzy drużyny białostockie. (u)

ŁKS-owi trzeba już pogratulować

Do zakończenia rozgrywek mistrzowskich A-klasy pozostały jeszcze dwie kolejki spotkań. Mimo tego znany jest już tegoroczny mistrz, który zaawansuje automatycznie w szeregi III-ligowców. Jest nim łomżyński ŁKS.

Trzeba stwierdzić, że mistrzostwo sympatycznej drużynie z Łomży należy się jak najbardziej. Przez cały czas rozgrywek ŁKS wykazywał najrówniejszą formę ze wszystkich drużyn i stanowił najlepszy zespół.

Ostatnie dwa mecze nie powinny przynieść większych zmian w czołówce tabeli. ŁKS w niedzielę gra w Białymstoku z Ogniskiem. Słaba forma piłkarzy białostockich powinna przynieść mistrzowi dalsze dwa punkty. Ale choćby nawet stało się tak, że ŁKS przegrałby i z Ogniskiem i z ZKS Zambrów u siebie, i tak nikt nie jest w stanie odebrać mu pierwszego miejsca.

Przyszłemu III-ligowcowi życzymy wszelkiej pomyślności w przyszłorocznych bojach. (u)

Lekkoatleci Olsztyna i Białegostoku walczyć będą na stadionie Jagiellonii

W najbliższą niedzielę, tj. 22 bm. na stadionie Jagiellonii w Białymstoku odbędzie się ciekawy międzyokręgowy mecz lekkoatletyczny LZS pomiędzy reprezentacjami Olsztyna i Białegostoku.

W reprezentacji Olsztyna zabaczymy między innymi czołowych zawodników wiejskich, jak Petelkę i Nowicką. Również w barwach Białegostoku wystąpią najlepsi lekkoatleci naszej wsi.

Początek zawodów o godz. 12. (u)

Pokłosie mistrzostw Polski

Jedynie Kierlewicz i Siergiejewicz nawiązali równorzędną walkę

Udział białostoczan w lekkoatletycznych mistrzostwach Polski wypadł bez rewelacji. W dalszym ciągu nie możemy zdobyć odpowiedniej rangi w polskiej lekkoatletyce. Przyczyn jest wiele. Leżą one u samych zawodników jak i też u naszych władz sportowych. Ale teraz nie będę ich rozpatrywał.

Dwa miejsca naszych lekkoatletów w pierwszej szóstce to trochę za mało. Ale trudno, ci tylko zbierają oklaski, którzy pracują systematycznie. **Siergiejewicz** zajął piąte miejsce w skoku o tyczce wynikiem 4,10 przegrywając z Janiszewskim, Ważnym, Krzesińskim, Gronowskim — aktualnymi reprezentantami barw narodowych. Gdyby Siergiejewicz miał w sezonie większą ilość startów w silnej konkurencji, to na pewno by się wreszcie „uporał" z wysokością 4,15 — 4,20. W biegu na 5.000 m **Kierlewicz** był czwarty — 14.49,4. Pobiegł on źle taktycznie, co też można wytłumaczyć brakiem startów.

Mniejszą rolę niż się spodziewano odegrała **Nikolai,** zajęła w biegu na 400 m ósme miejsce — 62,2. Gurzęda w biegu na 3.000 m z przeszkodami był siódmy — 9.35,6. Przegrał z tymi zawodnikami, z którymi przegrywał zawsze, a na silniejszy trening, żeby dogonić czołówkę, nie pozwoliła mu w tym sezonie ciągle odnawiająca się kontuzja nogi.

Najmniej udany udział był sztafety Jagiellonii 4 x 400 metrów. Zakwalifikowała się ona wprawdzie do finału B wynikiem 2.32,0, ale z powodu przegapienia nie wzięła w nim udziału. (lt)

OGŁOSZENIA drobne

PRACA

Pomoc domowa potrzebna od zaraz. Białystok, ul. Mazowiecka 10 m. 8. Makarewicz. g 1593-0

Pomoc do dziecka potrzebna. Zgłaszać się: Rynek Kościuszki 4, pokój 6 (obok kina „Ton") w godz. 9 — 15. g 1595-1

ZGUBY

Zgubiono świadectwo ukończenia 8 kl. Państw. Liceum Ogólnokszt. Korespondencyjnego w Białymstoku na nazwisko Jadwiga Zajkowska. g 1594-1

Zgubiono kartę rzemieślniczą nr 77 na prowadzenie mechanictwa precyzyjnego i ortopedii na nazwisko Aleksander Szulc. g 1599-1

SPRZEDAŻ

Sprzedam gremplarnię, stan idealny, Knyszyn, Rynek 5, Stanisław Guzel. g 1596-1

RÓŻNE

Zarząd Gminnej Spółdzielni „Samopomoc Chłopska" w Przerośli unieważnia wszystkie pieczątki byłej Gminnej Spółdzielni „Samopomoc Chłopska" w Pawłówce z dniem 1 września 1957 r. k 854-1

Powiadamiam, że od 20 września br. wznawiam prowadzenie warsztatu — była „Ortopedia" przy ul. M. Lipcowego 5 — który obecnie mieści się przy Szpitalu Chirurgicznym, Piwna 14 pod nazwą: „Zakład naprawy sprzętu medycznego i ostrzenia narzędzi fryzjerskich" pod firmą A. Szulc. g 1598-1

PRACOWNICY POSZUKIWANI

Przyjmiemy od zaraz **kierownika budowy.** Warunki płacy i pracy do omówienia. Zgłaszać się: **Rejon Lasów Państwowych, Białystok,** ul. Lipowa 51, pokój 64. k 849-0

Adam Bahdaj „O Fej w Budapeszcie"

Andrzej dowiaduje się, że prawdopodobnie „wsypę" na kurierskiej trasie spowodowała pewna młoda kobieta. Andrzej postanawia odszukać ją w Budapeszcie. Niespodziewanie pomaga mu w tym młoda i sympatyczna łączniczka Marysia. Ona trafiła właśnie na ślad tajemniczej nieznajomej.

— 38 —

Raz niby zabrakło mu benzyny... Raz znowu miał załatwić jakąś osobistą sprawę. Przewodnik bardzo się denerwował...

— Czy pani nie przypomina sobie, gdzie się zatrzymywał? — przerwał jej Andrzej.

— Niestety, nie zapamiętałam nazw tych miejscowości. Raz było to w jakimś małym miasteczku, raz we wsi, ale nie wiem jak się nazywała. Wreszcie dojechaliśmy do Dobszyny. Szofer wysadził nas przed miastem. Mówił, że nie chce ryzykować. Kłócił się z tym drugim przewodnikiem. Chodziło mu o zapłatę.

— Czyżby nie dostał pieniędzy?

— Żądał więcej, ale oni nie mieli przy sobie. Mówili, że dopłacą mu kiedy indziej. Byłam bardzo zdenerwowana. Powiedziałam im, że sama dopłacę. Chciałam mu dać dziesięć dolarów. Żachnął się. „Nie będę tracił czasu na wymianę, ani ryzykował. Już nie jeden siedzi za to w kryminale" — mówił. Była bardzo przykra sytuacja. Zdecydowaliśmy, że wymienimy pieniądze w Dobszynie i dopłacimy mu.

Andrzejowi wydawało się to dziwne. Kilka razy jeździł z Palajem przez Słowację, lecz nigdy nie miał z nim scysji. Wysokość wynagrodzenia była umówiona z góry. „Coś fantazjujesz kobieto" — myślał patrząc na opowiadającą.

Ta ciągnęła dalej:

— Poszliśmy do jakiejś willi, tam zaproponowałam im, że sprzedam mój zegarek. Początkowo nie chcieli się zgodzić, ale wytłumaczyłam im, że w drodze mogą nas czekać podobne niespodzianki, więc na wszelki wypadek musimy być przygotowani. Mieli w Dobszynie jakiegoś człowieka, który załatwiał te sprawy. Poszłam więc ze służącą tych pań, u których zatrzymaliśmy się...

— Dlaczego nie poszedł ktoś z nich? — zapytał zdziwiony.

— Oni byli piekielnie zmęczeni — odpowiedziała bez namysłu. — A zresztą jedna z tych pań mówiła, że tak będzie bezpieczniej. Ostatnio legitymowali mężczyzn na ulicach... Szukali podobno dezerterów.

— Ach tak... wtrącił Andrzej. — Więc pani poszła sama.

— Nie, ze starą służącą. Służąca zaprowadziła mnie do tego człowieka. Był to jakiś wstrętny typ. Za złoty szwajcarski zegarek ofiarował mi śmiesznie niską cenę. Widocznie przypuszczał, że można wykorzystać sytuację. Szkoda mi było zegarka wymieniłam więc te dziesięć dolarów. Gdy wracałam do tej willi spotkałam służącą...

— Skąd ona się wzięła? — zapytał Andrzej.

— Czy ja wiem? — uniosła ramiona. — Dość, że była okropnie wystraszona. Powiedziała, że policja już w domu, abym uciekała.

— To pani nie była z nią u tego walaciarza?

— Nie... Ona poszła kupić coś dla nas. Szliśmy bez zapasów na drogę. A to wszystko przez to, żeśmy dwa dni szli do Wyhodnej....

— Dwa dni z Zakopanego — Andrzej uniósł się, lecz wnet się opanował i dorzucił spokojnie: — Przecież to niemożliwe. Czy były aż tak ciężkie warunki?

— Warunki były ciężkie, ale to nie przez to. Ten człowiek, który z nami szedł zwichnął sobie nogę.

Andrzej miał takie wrażenie, jakby go ktoś dźgnął w plecy. Kobieta spojrzała na niego ze zdziwieniem.

— Człowiek?... Jaki człowiek? — wyszeptał głosem pełnym zdumienia.

— No tak. Szedł z nami jeszcze jeden młody człowiek. Zabrał go Władek ten drugi przewodnik. To było nasze największe nieszczęście. On bardzo słabo jeździł na nartach. Na Siwą wyszliśmy jako tako, ale potem przy zjeździe kładł się przy każdym skręcie.

(Ciąg dalszy nastąpi)

„Gazeta Białostocka" — organ Komitetu Wojewódzkiego Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej. Redaguje Kolegium. Wydawca RSW „Prasa". Redakcja i administracja: Białystok, ul. Kilińskiego 15. Telefony: redaktor naczelny 34-14, sekretarz redakcji 29-22, redakcja nocna 25-36, centrala 37-41, dział informacji 36-33. Białostockie Zakłady Graficzne T-13